ROBERT KARJEL

AFRICKÁ MISE

THRILLER
NEBEZPEČNÉ HRY
TAJNÝCH SLUŽEB

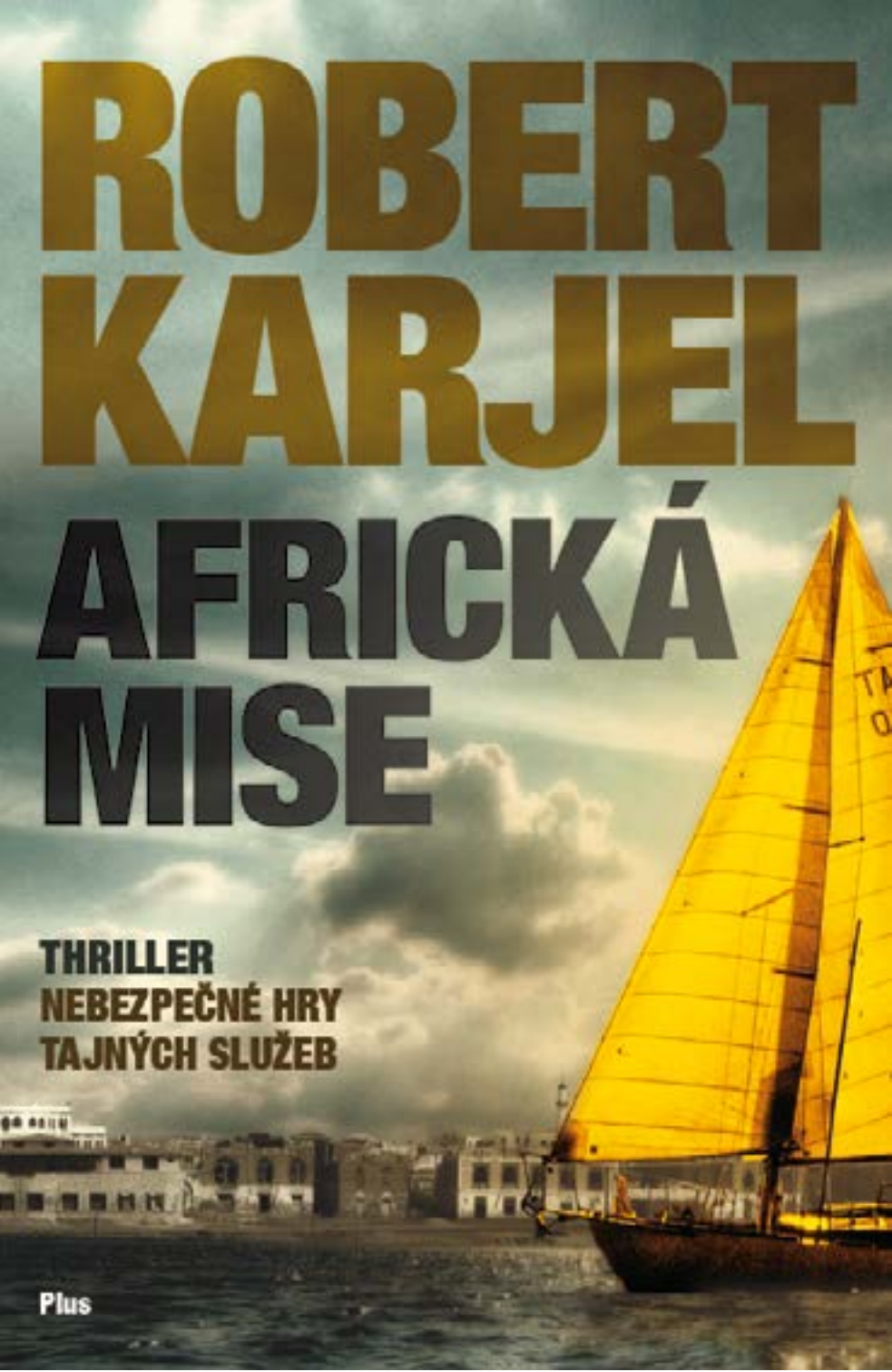

Plus

Africká mise

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.nakladatelstviplus.cz
www.albatrosmedia.cz

Robert Karjel

Africká mise – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2017

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

plus

AFRICKÁ MISE

ROBERT KARJEL

AFRICKÁ MISE

Přeložila Helena Matochová

PLUS

EFTER MONSUNEN ©
As in the original Swedish language edition

Translation © Helena Matochová, 2017
Cover Design © Tomáš Cikán, 2017

ISBN tištěné verze 978-80-259-0714-6
ISBN e-knihy 978-80-259-0735-1 (1. zveřejnění, 2017)

Josefině a Elviře

1

K smrti vyděšený. Ani naštvaný, ani překvapený, ale k smrti vyděšený. Pohyboval se tak zběsile, že automatickou zbraň v kokpitu lodi shodil na zem, místo aby ji vzal do ruky.

Moře bylo dokonale klidné, hladinu nečeřil ani ten nejmenší vánek. Plachty Marthy II visely úplně zplihle. Loď byla naprosto nehybná a nejbližší pevnina ležela pět tisíc metrů pod nimi. Nacházeli se uprostřed Indického oceánu.

Rychle zbraň zvedl, trochu přidřepl, ale stejně si ji tiskl k hrudi. Ještě byla zajištěná. Váhal. Napůl podvědomě a dost marně zadoufal: jestliže on vidí, že jsou ozbrojení, tak oni teď jeho zbraň vidí taky. Ale nijak to na ně nezapůsobilo. Vzdálenost mezi ním a jimi se stále zmenšovala.

Rychlé motorové čluny – skify – se objevily jako blesk z čistého nebe. Vysokou rychlostí se řítily na jejich záď. Někdo v dálce cosi vykřikl, ale nebylo to slyšet. Carl-Adam se otočil k průchodu do podpalubí, kde jeho rodina, která zatím neměla o ničem ani tušení, trávila horký den. Měl by je varovat, vtom ale někdo na člunu vykřikl ještě hlasitěji a v Carlu-Adamovi převážil obranný instinkt. Musí je udržet pryč od jejich lodi. Nesmějí dostat šanci na ni vkročit. Odjistil zbraň a podíval se na záložní zásobník v kokpitu. Cítil jen bezbřehou hrůzu.

První výstřel vypálil on, rána mířila k obloze přímo před něj. Spíš zoufalé bědování než varování. Trvalo to pár vteřin, ale pak piráti odpověděli, vypálili do vody těsně za zádí salvu výstřelů, těžké bílé spršky vody vystříkly nad hladinu, vysoké

a tenké jako šípy. Poslední rána dostřelila až na palubu, vyryla do ní hlubokou rýhu a kolem se rozlétly třísky.

V tu chvíli se všechno omezilo jen na manévry pirátů na člunech a na míření, kterého Carl-Adam ze začátku nebyl schopen. Střílel ránu za ranou, veden instinktem udržet je od své lodi, pořádně neviděl a nebyl své výstřely schopen jakkoli korigovat. Piráti se neustále blížili, teď už na tu dálku rozeznával jejich obličeje. Viděl, jak na něj střílejí a každý výstřel s nimi cukne zpětným rázem. Přesto vůbec nevnímal, jak jejich střely dopadají do vody, kde tvoří bílé čáry, případně s dutým svištěním protrhávají plátno plachet za jeho zády. Přestřelka se odehrávala v nervózním duchu, takže většina střel byla vypálena bezmyšlenkovitě, navzdory malé vzdálenosti ještě nebyl nikdo zasažen.

Pak ale jedna z lodí trochu změnila kurz, takže Carl-Adam už neviděl jen její příď, ale i bok, kde si u motoru všiml muže, který loď řídil. Tak zřetelný cíl – tyhle by měl být schopen zastavit. Uplynulo pár dlouhých vteřin, pak se Carl-Adam pořádně postavil a zamířil.

Výstřel zasáhl muže do ramene, kulka ale letěla jen kousek, takže rána měla velkou sílu, v paži narazila na kost, tu rozdrtila a ruku téměř odtrhla od těla. Paže zůstala viset jen na kůži a pár šlachách, zásah odhodil tělo kormidelníka na stranu. Okamžik údivu, velmi krátký, po který muž zůstal sedět na místě s lhostejným výrazem ve tváři. Při zásahu to lodi utrhlo i ovládání plynu. Odletělo stranou a člun vyrazil zběsile vpřed. Druhý výstřel zasáhl cíl spíš šťastnou náhodou, Carl-Adam trefil téhož do prsou. Tělem to cuklo a mrtvý muž se bezvládně zhroutil na bok.

Plavba kolem světa. Rodina snila o plavbě k Velkému bariérovému útesu a zase zpátky. Nemělo to ale být jen dobrodružství, měl to být i nový začátek soužití, které by se jinak rozpadlo.

V únoru propluli Gibraltarem a pár měsíců strávili ve Středozemním moři. Tam nebylo těžké si najít zábavu: Riviéra, Sicílie, Messinská úžina a pak celá odysea kolem řeckých ostrovů. Nedaleko Rhodu celá rodina prvně viděla hejno skotačících delfínů. Už u Baleár zažili prvních pár slunečných dní a Jenny se trochu opálila, s opálením se jí kolem očí zase objevily ty světlé proužky, které neměla od doby, kdy celé plavby trávila na palubě. Vlasy měla husté a vlnité, odjakživa je nosila polodlouhé. Ve stresu, nebo když se cítila nepříjemně, se vždycky zatvářila vzdorovitě, takže jako dítě byla ve škole pokaždé v podezření, že právě ona může za všechny hádky. Tady ale byla jako doma, tady se cítila silná. Poprvé po dlouhé době se jí líbilo, jak se na ni její manžel dívá. Carl-Adam si uměl získat téměř kohokoli. Ještě mu nebylo ani čtyřicet a lidé o něm spontánně říkávali, že dovede každého rozesmát. Když ale zrovna nežertoval, nikdo se mu nesmál, na každého působil impozantním dojmem, a to nejen proto, že byl urostlý. Během posledních let, kdy neustále pracoval, cestoval nočními lety a trávil čas na pětichodových slavnostních večeřích, kde se nalévalo víno Sauternes, poněkud zmohutněl. Už několik let odmítal chodit na golf, o tenisu nebyla ani řeč. Byl ale soutěživý, a proto se snažil nastudovat si všechno předem, statistiky znal zpaměti, argumentační souboje vždycky vyhrával a s pomocí okouzlujícího úsměvu uzavíral všechny obchody. Touha mít vždycky pravdu se v něm změnila na nesmiřitelný, až úmorný rys osobnosti, pud být vždycky nejlepší ve všem, co dělal. Tady na lodi ale zcela klidně přijal fakt, že Jenny a jejím námořnickým schopnostem se nikdy ani v nejmenším nepřiblíží. Začal pomalu hubnout a nijak nekomentoval, když si Jenny ve večerním vánku jemu na vztek dopřávala cigaretu. V Porto Salvo dokonce nechali děti přes noc samotné na lodi a sami se uchýlili do hotelu poblíž přístavu. „Přeci mají mobil, kdyby něco," řekl Carl-Adam, když Jenny o plánu na

chvíli zapochybovala. Takhle samozřejmě už spolu nevycházeli dlouho a nemilovali se tehdy jen večer, vášeň je nakonec překvapila ještě za ranního rozbřesku. A nebylo to žádné rozespalé mazlení, ale síla, která je strhla oba. Žádné milování, ale po letech zase čirý sex. Po návratu na loď se Alexandra zeptala, proč má Carl-Adam pokousaný krk.

Mluvili o tom už předtím, ale teprve když opustili Krétu a zamířili na jih, začala si Jenny dělat starosti. Čekal je Suezský průplav a Rudé moře – to bylo ještě v pohodě –, ale pak Adenský záliv. O tom si hodně načetli. Piráti, checklisty v jachtařských časopisech, webové stránky s aktuálními informacemi o nejnovějších útocích. Takové ty naprosto samozřejmé instrukce: držte se pouze v hlavním plavebním koridoru, buďte neustále v kontaktu s nejbližší posádkou bitevní lodi. Ale stejně. Jedna věc je o tom číst a druhá plavit se přímo do dotyčné oblasti. Carl-Adam reagoval po svém. On se vždycky snažil spíš jednat na vlastní pěst než poslouchat rady a spoléhat se na ostatní. Alexandria byla jejich poslední zastávka ve velkém přístavním městě. Pár dní kotvili v opuštěném přístavu pro jachty kus od centra. S celou rodinou podnikali výlety za památkami, vypravili se na pyramidy do Gízy a Carl-Adam se několikrát vydal do města sám.

Jednoho večera se na loď vrátil s podlouhlým balíčkem zamotaným do pytloviny. Nejdřív průzory zkontroloval, že poblíž není nikdo z přístavní stráže, a pak teprve přestřihl šňůrky a balíček rozbalil. Kalašnikov, dva zásobníky a čtyři sta nábojů. „Arabský jaro," odfrkl si pohrdavě. „Vymyká se jim to z rukou. Jen si to představ, tohle všechno mě přišlo jen na dvě stě dolarů. Dvě stovky!"

Z té věci ležící na stolku v salonu ani trochu nevyzařoval pocit bezpečí. Otřískané dřevo a zašlý kov. Pod hlavní byl připnutý úzký bajonet a zbraň ostře čpěla olejem. Při plavbě Suezským průplavem ji měli schovanou. Carl-Adam nechtěl inspekto-

rům, které společnost řídící plavbu kanálem občas posílala na lodě, poskytnout víc záminek říct si o úplatek, než bylo běžné. V Rudém moři ale kalašnikov vytáhli. Carl-Adam z něj vystřílel celý zásobník na plastový barel, který za sebou táhli na laně.

Pak si palcem masíroval rameno. „Jestli se k nám přiblíží, něco zažijou." Jeho syn Sebastian si pak hrál s prázdnými náboji, ale starší dcera Alexandra byla celý večer podivně zamlklá.

Projeli průlivem Bab-al-Mandeb, nejjižnějším bodem Rudého moře, a mířili do Adenského zálivu. Vpluli do oblasti vhodné pro rybolov, občas je v rychlých houfech minuli jemenští rybáři v člunech. Měli stejné otevřené loďky, v jakých byli na internetu vyfocení i piráti, muži byli stejně tmaví a hubení. Ačkoli jim rybáři často mávali, když kolem nich proplouvali, Jenny měla čím dál horší náladu. Od somálského pobřeží byli vzdáleni jen pár dní plavby.

Cestou minuli Džibútí, kde se formovaly konvoje plavidel, která chtěla využít ochrany před bezvládím v Somálsku. V konvojích se lodě běžně pohybovaly rychlostí dvanáct námořních uzlů, to bylo ale pro Martu II nemyslitelné. Aby udržela krok s ostatními, musela by celou dobu jet na plný plyn. Carl-Adam a Jenny skasali plachty a připojili se ke konvoji pro pomalé lodě. Bylo to takové sdružení mrzáků, nákladních lodí a tankerů, kocábek plavících se pod vlajkou Jihoafrické republiky, Pákistánu nebo Severní Korey. Zhruba dvacítka obchodních lodí a Martha II. Na radaru bylo vidět, jak jsou uskupeny ve dvou řadách a v čele před nimi se plaví japonské a čínské bitevní lodě. Na společné rádiové frekvenci se pořád někdo vykecával. Změť cizích jazyků a obscenit v lámané angličtině. *„Fuck you Pakistani monkey."* Jednu noc se z vysílačky ozývala spousta podivného hekání a mlaskání. Chvíli jim trvalo, než pochopili, že na kapitánském můstku některé z lodí v konvoji se rozhodli odlehčit atmosféru, a tak do éteru pustili zvuk

pornofilmu. Trvalo to celé hodiny, sice mohli ztlumit zvuk na minimum, ale vysílačku museli nechat zapnutou. Protože situace se mohla změnit každou vteřinou, vzrušené hlasy a po nich nepříjemné ticho. *„They are shooting, shooting…where, where…?“* Pokaždé to působilo tak zmatečně. *„Who is calling?“* Chaos. *„Pirates, pirates…!“*

Věděli, že piráti se bitevními loděmi nenechají vyděsit. Že napadají dokonce i lodě uprostřed konvoje. Jenny a Carl-Adam se oba snažili být vzhůru celé noci, ale nezvládali to. Museli se střídat, a i tak špatně spali. Kvůli tomuhle jsme přece na tu cestu nevyrazili, řekla si Jenny jednou v duchu, nahlas ale neřekla nic. Znovu vytanuly na povrch některé staré stereotypy, na palubě se střídali na směny, ale v podpalubí vařila pořád jen ona. Děti byly často netečné, chovaly se rozmazleně a Jenny se zlobila, když jí odmítaly pomoct s drobnými úkoly nebo když se praly. Často jim bylo na palubě těsno.

V Adenském zálivu je taky přepadlo vedro. Když skasali plachtu, protože jeli s použitím motoru, nebyl už na palubě ani žádný stín. Jen ten úzký od stožáru, který putoval po palubě jako černá ručička obřích slunečních hodin. Vzduch byl těžký a horký a děti trávily celé dny jen v podpalubí. Jenny a Carl-Adam se v kokpitu pod plátěnou střechou střídali po čtyřech hodinách. Somálské pobřeží ubíhalo na digitální mapě moc pomalu. Z lodi měli neustálý výhled na loď vezoucí dřevo, nad kterou se vznášel černý dým. Občas zahlédli i siluety jiných lodí z konvoje a párkrát za den je v rychlosti objela bitevní loď.

„Jenny, Jenny!“ Poplach spustil vždycky jen Carl-Adam. Občas, když vyběhla na palubu, už svíral kalašnikov, jindy jen řekl „Támhle!“ a podal jí dalekohled. Osamělá loď v dálce, případně skupinka rybářů, které už bitevní loď zkontrolovala a informovala o nich konvoj vysílačkou. Jenže Carl-Adam neměl v uchu cit jako Jenny a pořád mu dělalo problémy rozluštit, co to ve vysílačce říkali. Ale jakmile na ni zavolal, vždycky se jí rozbušilo

srdce. Děti ji sledovaly vyděšeným pohledem, když se řítila na palubu. A pak ty vteřiny, než pochopila, dunění ve spáncích, než si mohli říct, že se nic neděje.

Minuli Africký roh, a když se kolem nich otevřel Indický oceán, konvoj se rozprostřel do větší šíře. Martha II náhle opět působila důstojně a mohla zase vykasat plachty. Pluli dál na východ – vše v souladu s radami z *Yachting World* –, aby se nedostali do spádové oblasti pirátů. Dospěli téměř do Arabského zálivu a pak se obrátili na jih, aby pluli prostředkem Indického oceánu. Mířili do Mombasy, kde měli doplnit naftu (po Adenském zálivu měli téměř prázdnou nádrž) a jídlo. A v neposlední řadě se hodlali ubytovat v hotelu a strávit týden povalováním na pláži. Jenny už se těšila na procházky, vůni zeleně a vysedávání u stolu, kde vám servírují jídla připravená někým jiným.

Jenže někdy v tu dobu přestal foukat vítr. Spoustu rán byla hladina lesklá jak zrcadlo, i když se nacházeli přímo uprostřed oceánu. Pohybovali se velmi pomalu a šedé těžké dešťové mraky jen proplouvaly kolem a míjely je. Jenny hrozně moc chtěla, aby je zchladil déšť. Z mraků se jim ale nanejvýš dostalo párminutové iritující přeháňky, která měla jen mizivý osvěžující účinek, a spalující žár slunce přitom nepřestával žhnout z blankytně modré oblohy.

Víc než týden neviděli žádnou jinou loď. Jen v dálce spatřili šedou vojenskou helikoptéru, která mířila za jasně daným cílem. Ve vysílačce zlehka zapraskalo a nato uslyšeli slabý zvuk vrtule, který vzápětí zmlkl, a vrtulník byl pryč. To Jenny ho viděla a taky uslyšela to zapraskání ve vysílačce. Jinak ale všude panoval naprostý klid, takže neviděla důvod se o tom Carlu-Adamovi zmiňovat.

Jenny byla zrovna u dětí v kajutě a nesoustředěně pomáhala Alexandře s úkolem z matematiky, když uslyšela, jak její manžel nahoře s něčím rachotí. Napnula uši. Zdálky se ozval nějaký

křik. Nebyl to hlas Carla-Adama. Následoval výstřel a pak ticho.

A pak to vypuklo. Kulka, která provrtala palubu, jim proletěla těsně nad hlavami. Jenny zařvala na děti, ať si lehnou na zem, a tak rychle, jak ještě nikdy v životě neběžela, se vyřítila nahoru a vystrčila hlavu do kokpitu. Viděla, že Carl-Adam stojí u zábradlí a v ruce drží kalašnikov. A na hladině před ním – drobná rychlá loď – skif. Mířila k nim vysokou rychlostí a opisovala přitom široký oblouk – nebyla od nich už ani sto metrů. Tmavé postavy, rozevlátá trička. V rukou drželi zbraně, někteří s nimi mávali, jak kdyby něco naznačovali. Hrozbu, nebo vítězství? Zoufale se snažila si to nějak rozumově zdůvodnit – sem ne, sem se nesmí dostat, tady nikdo není. A zase další výkřik, za jejími zády, směrem od přídě, zazněl nějaký neznámý hlas, za příď ale nedohlédla, protože jí ve výhledu překážela budka kokpitu. Všechny tyhle dojmy se v ní nashromáždily za méně než vteřinu, ještě cestou na palubu.

Jakmile vyběhla nahoru, strhla se rychlá přestřelka. Jenny o krok uskočila a v tu chvíli hladinu všude kolem zádě rozčísly střely. Carl-Adam člun zděšeně sledoval a párkrát zbraň zvedl a zase svěsil.

Jenny si vzpomněla, že měla dojem, jako by se něco dělo i na přídi. Otočila se a s nezastíněným výhledem teď viděla, že i od přídě se k nim blíží člun. „Carle-Adame," zařvala. Byli blízko a mířili rovnou na Marthu II. „Otoč se!" Carl-Adam nereagoval, byl zahlcený, nevnímal a sledoval jen člun, který na ně mířil od zádě. „Jsou tu dva!" Druhý člun byl už jen deset metrů od přídě.

Ze zadního člunu je zase začali ostřelovat, kulky dopadly kolem místa, kde stál Carl-Adam. Jenny těkala pohledem mezi přídí a manželem. Konečně zvedl zbraň a několikrát vystřelil. Něco musel zasáhnout, i když Jenny neviděla co, člun ale najednou nekontrolovaně odskočil a řítil se do strany.

Řvala: „Na přídi, na přídi!“ a sledovala, jak se jeden z chlapů v člunu postavil a zamířil. Vypadalo to, že míří přímo na ni, a tak se Jenny skrčila za kokpit a kryla se. Rána.

Carl-Adam sebou cukl. Zbraň mu vyletěla z ruky a on klesl na kolena. Krev. V Martě II něco škublo. Jenny se vyřítila na záď a oběma rukama sevřela Carla-Adama v náručí, manžel se na ni zmateně díval.

„Střelil jsem,“ řekl. „Jednoho jsem střelil.“

Jenny měla ruce rázem celé od krve, za sebou uslyšela nějaké kroky. Piráti už na přídi přelezli na loď. Chtěla Carlu-Adamovi něco říct a on chtěl zase něco říct jí, ale nebylo mu rozumět. Měl něco s nohou. Chlap, který vylezl na loď jako první, byl vysoký, hubený a měl krví podlité oči. Byl bos. Beze slova zbraň obrátil a koncem pažby praštil Carla-Adama do zad. Jenny ho už neudržela, manžel se po ráně zhroutil na zem. Kolem nich se protlačili další dva chlapi. S napřaženými zbraněmi zmizeli v podpalubí. Jenny pomyslela na děti a přemohl ji pocit, že v jejich životě právě něco důležitého skončilo.

2

Pilot na palubě HMS Sveaborg zasunul do pistole zásobník, strčil ji do pouzdra na rameni a nasadil si leteckou helmu. Všechny ty ostatní srágory už na sobě měl. Byl čas jít na start, už zase. Úplně ztratil přehled o tom, kolikrát z téhle letadlové lodě už vzlétl. Ztratil přehled už celkem o všem. Nepamatoval si, jak dlouho je na téhle misi u somálského pobřeží, ani jak dlouho tu ještě bude muset zůstat, než se bude moct vrátit domů. Mise, už jen to slovo, koho tím chtějí spasit? Letecká kombinéza měla na několika místech slané skvrny od potu, vypadaly jako letokruhy na pařezu. Nepral ji tak často, jak správně měl. Správně toho měl dělat hodně. Holil se tak nejvýš jednou týdně, což u něj bylo tak neobvyklé, že si toho aspoň všiml. Kvůli tomu měl nepříjemný pocit, že možná začal kašlat na důležité věci. A tohle pomyšlení ho štvalo víc než pohled na zarostlou tvář v zrcadle. Nechtělo se mu psát e-maily domů, měl pocit, že rodině nemá co říct, co sdělit v tom proudu navlas stejných dnů. Manželka mu posílala fotky, třeba domu, zahrady, jak se na jaře začínají zelenat záhonky a keře, taky fotky dětí na tréninku. Při pohledu na obrázky v něm zatrnulo, všechno mu to připadalo tak strašně vzdálené. Odpovídal maximálně smajlíkem nebo ikonkou vztyčeného palce. Když naposledy eskortovali jednu loď do Mogadišu, stál na palubě a sledoval, jak na přístav dopadají granáty, a u toho jedl sušenky. Když žvýkal poslední, proplavaly kolem nich dvě nafouklé mrtvoly, nebo snad tři?

Teď už seděl připoutaný v kokpitu a čekal, až posádka vrtulníku provede poslední přípravné kroky. Předklonil se a okénkem se zadíval na záď lodi, kde stál stěžeň. Na samém vrcholu seděl sokol, navzdory hluku motorů a vrtule, která už se točila. Pták doprovázel loď už týden, to pilot věděl s jistotou, většinou jen klidně seděl na stěžni a rozhlížel se, nebo plachtil v její blízkosti. Teď seděl s kořistí v zobáku, bůh ví, kde to ulovil, protože ryba to nebyla.

Do vrtule zase jednou šplouchla mořská voda a pocákala okno. Loď se neklidně prodírala vodami čeřenými jihozápadním monzunem. Ten je zasáhl teprve nedávno, posledních dvacet čtyři hodin pořádně foukalo. Pilot by si rád sedl pořádně, jenže to nešlo, protože vesta byla až k prasknutí narvaná veškerým vybavením, o kterém někdo rozhodl, že ho s sebou letci nutně musí mít pro případ ztroskotání. Z hlediska pohodlí byla ale nejhorší neprůstřelná vesta pod kombinézou, do které byly vepředu i vzadu všité těžké ochranné pláty. Jen vesta samotná vážila dvacet kilo. Ale zrovna o tyhle pláty docela stál, i když v případě, že by skončil v moři, by ho určitě stáhly ke dnu. Zbloudilých střel se tady všichni báli ze všeho nejvíc, samozřejmě kromě toho, že je některá z těch šílených milic Afrického rohu zajme. Nikdo z leteckých posádek už nežertoval o tom, pro koho si nechává poslední kulku.

Loď zase poskočila a s ní se proti své vůli zahoupal i tlumič vrtulníku. Druhý pilot se propracovával kontrolními úkony z checklistu, kulometčík vzadu zaklel a pak zahlásil: „Posádka připravena." Venku pozemní personál odnášel lana, která právě z helikoptéry odstranil. Na zádech světle modrých kombinéz už měli velká propocená kola. I když vál silný vítr, před spalujícím horkem se nedalo schovat.

Ve vrtulníku s nimi letěl jeden pasažér navíc. Pár hodin před startem přišel za pilotem druhý důstojník letadlové lodě a řekl mu: „Je tu poručík Slunga, velitel MovConu."

MovCon, logistická jednotka, se normálně zdržovala převážně na pevnině v Džibútí. HMS Sveaborg před pár dny na chvíli zakotvila v Salála, na palubě se rozbila klimatizace, a tak zařídili dodávku náhradních dílů do nejbližšího přístavu. Postaral se o to Slunga, a když HMS Sveaborg opět zvedla kotvy, odplul poručík s nimi. „MovCon dokáže zázraky, ale nemají to lehké, hlavně Slunga," řekl druhý důstojník. „Proletět se ve vrtulníku by mu určitě udělalo radost." Jedna z mála oceňovaných odměn, jaké šéf mohl poskytnout podřízeným, byla proletět se s nimi při plnění některého z úkolů, pokud proti tomu velitel posádky nic neměl.

„Jasně. Ať klidně letí."

Pilot před startem Slungovi pomohl navléknout na sebe veškerou výstroj, mírně odlehčenou verzi toho, co měli ostatní, a během oblékání se spolu trochu seznámili. Poručík měl světlé, až skoro bílé vlasy, a v jeho vystupování bylo něco zároveň přístupného i zasmušilého. Rád mluvil o své rodině, zvlášť o synovi, po kterém se mu zjevně velmi stýskalo, také kladl hodně otázek. Jakmile se ale nemusel na nic speciálně soustředit, jako by okamžitě začal myslet na něco jiného, a když ho pak někdo oslovil, trhl sebou. Před startem si s pilotem dal šálek kávy, ale sotva z ní pak usrkl. Teď Slunga seděl vzadu v kabině spolu se střelcem. Při všech těch dojmech a hluku, který je obklopoval, jako by zapomněl, co ho vlastně trápí, a vypadalo to, že se na start těší.

Sokola na stěžni zachvátil poryv větru a smýkl s ním, ve vrtulníku se pilot pokoušel vcítit se do pohybů lodi, objevit rytmus houpání na vlnách. Kontrolka na palubě se přepnula z červené na zelenou a pilot využil příležitosti, jakmile se záď lodi zhoupla trochu nahoru. Vrtulník se odlepil od země a v širokém oblouku se v silném větru začal vzdalovat od lodi.

Pak v co možná nejnižší letové hladině, aby je nezachytily radary, zamířili k pobřeží. Jakmile odezněl shon po startu,

čekala je asi půlhodina nerušeného letu. Během něj se moře vždycky zdálo klidnější a modřejší, než když byli na palubě letadlové lodi. Krátká chvíle oddechu vybízela ke konverzaci, občas i dost důvěrné.

„Tak…“ řekl pilot. „Jak to šlo?“

Střelec dotaz okamžitě pochopil. „Včera jsem byl u ní v kajutě, ale říkala, že prej teďka jsme v práci a tady na misi nic nebude. Ale příště, až budeme v přístavu, si chce vyrazit ven.“

„A ty zase dovnitř,“ zasmál se druhý pilot.

Střelec neodpověděl.

„Máte o ni vážný zájem?“ zeptal se Slunga, pasažér navíc.

„Jo, to teda má,“ odpověděl za mladého střelce pilot.

„Tak to podnikněte něco zvláštního, neberte ji jen tak na pivo.“

„Když to je těžký,“ řekl střelec odevzdaně. „My jsme na pevnině vždycky jen čtyřiadvacet hodin.“

„Žádné pivo a diskokoule,“ pokračoval Slunga. „Ne když tady vedete takovýhle život. Poskytněte jí klid, věnujte jí každou minutu z těch čtyřiadvaceti hodin, které budete mít. Ubytujte se v nějakém hotelu kousek od pláže, jen vy a ona, aby nablízku nebyl nikdo jiný z lodě.“

„To je jako ve snu, ale jak to mám zařídit?“

„Vy ne, zařídím to já, přesně vím, kde vás ubytovat. Jestli mi tady teda odpřisáhnete, že za to stojí.“

„Myslíte to vážně?“

„Copak MovCon nemá na práci nic lepšího než zařizovat hnízdečka lásky?“ pokoušel se druhý pilot o vtip.

„Co by mohlo být důležitější?“ zeptal se Slunga. A v hlase nebyla patrná ani stopa po ironii.

Chvíli pak letěli potichu, než promluvil pilot: „Druhý důstojník říkal, že to teď nemáte lehké.“

„Snad neříkal, že konkrétně já to nemám lehké?“ zeptal se Slunga.

„Prosím?“

„Ale nic. Máme hodně práce, to samozřejmě, celé dny. Ale mám tým lidí, které potřebuju, a na základně v Džibútí jsem dokonce mohl zaměstnat partičku místních. Vy jste prostě s lodí tady na moři a já se svým malým týmem zase na pevnině. To máte spoustu silných osobností a kolem základny a ve městě na moje lidi taky číhá dost pokušení.“

„Problémy s disciplínou?“

„Občas.“

„Musíte je držet u huby.“

„Snažím se.“

Posledních pár dní ze švédské hlídkové lodě podnikali špionážní lety nad dobře známým pirátským hnízdem nedaleko města Boosaaso.

Těsně nad pláží vrtulník vystoupal do výšky několika set stop, posádka otevřela dveře kabiny a pro všechny případy připravila do pohotovosti kulomet. Pak začali pirátskou základnu natáčet na kameru a fotit. Zahnutá pláž byla víc než kilometr široká, co ale zajímalo posádku, se nacházelo v těsné blízkosti břehu: asi půl tuctu otevřených člunů unaveně spočívajících rovnou na písku dnem vzhůru a pár stanovitých příbytků ze dřeva a barelů přikrytých oranžovou celtou.

„Moc jich zrovna vzhůru není,“ poznamenal pilot při pohledu na klid panující tam dole.

„Vyspávají se z rauše po khatu.“ Když byly dveře kabiny otevřené, musela posádka křičet, aby se přes průvan a ryk vrtule vůbec slyšela.

„Koukejte támhle, dvě hodiny,“ zakřičel druhý pilot. Kulometčík na místo nasměroval kameru se zvětšovací čočkou, která byla umístěna v oblém průzoru na břiše letadla, při pohybech obraz kamery jen zrnil. Pak se kamera zastavila a zaostřila.

„Nebyly tam předtím barely?“

„Už jsou tam po nich jen stopy v písku."

Kulometčík opět pohnul kamerou. „Nemůžu najít ani tu hromadu granátů, co jsme je viděli včera."

„Včera těsně po západu slunce byl příliv."

„Zjevně se s tím v noci někdo vytratil."

Když tábor oblétávali podruhé, ve vysílačce zapraskalo. Neslyšeli, kdo se to ve vysílačce ozval, ale pravděpodobně jejich letadlová loď. Komunikace na tak dlouhé vzdálenosti byla náročná a pilot musel nejdřív vývrtkou vyletět do vyšší letové hladiny, než dokázal hlasy rozeznat.

„Mother volá Snowmana, slyšíte?" Byl to hlas bojového velitele ze Sveaborgu.

„Ani ne půl hodiny, pokaždý se něco semele," řekl druhý pilot unaveně a stiskl tlačítko. „Tady Snowman."

Sveaborg zachytil nouzový signál nějaké obchodní lodi. Posádka vrtulníku dostala souřadnice, pilot stroj otočil a začal klesat, aby nabral na rychlosti směrem na otevřené moře, druhý pilot mezitím zkoumal rozmístění radarů a kulometčík zasunul kulomet a zavřel dveře od kabiny. Ve sluchátkách pod helmou jim okamžitě přestal svištět vítr.

Vzápětí se ve vysílačce ozval neustále přerušovaný rozčílený hlas. Člen posádky z MV Sevastopol, ruské nákladní lodě. Jestli se posádka vrtulníku v Adenském zálivu něco naučila, tak rozeznávat veškeré přízvuky v rozrušených hlášeních v angličtině, která se na ně valila z kanálu šestnáct. *„Calm down, calm down… Please, say again… Who is shooting…?"*

Mezitím už to ale stihli pochopit. „Do prdele!" zaklel střelec, který se cítil podvedený, protože pirátům se povedlo dostat se z tábora v noci. Dlouho jim trvalo, než z námořníka vypáčili něco víc než jen: *„Two boats, two boats."* a *„Please hurry up!"* Piráti kapitánský můstek neustále ostřelovali salvami ze samopalů, kromě toho asi na palubu i hodili několik granátů. Chlapi ze člunů se opakovaně pokoušeli přistavit k bokům lodě žebříky

a jeden člen posádky nákladní lodě byl těžce zraněn. Zatím ale žádný pirát na palubu nepřelezl, kormidelník manévroval tak, aby je udržel mimo loď. *„Please, hurry up!“*

MV Sevastopol postupně na radaru vyrostl do podoby stínu o tvaru doutníku, a za chvíli už ho viděli na obzoru coby narůstající tečku s jasnou vodní brázdou za sebou.

Vrtulník zpomalil až několik set metrů před cílem. Stejný postup jako předtím, otevřít dveře, vysunout kulomet. I když svou přítomností piráty přímo nepřekvapili, stejně v obou člunech způsobili moment zaváhání. Piráti už byli tak blízko, kořist měli na dosah ruky, stačilo už jen pár minut a… Ale i když jim viděli do obličejů, nikdy z nich nevyčetli žádné zklamání. Do vysílačky pořád ještě vřeštěl kormidelník a na jiné frekvenci otravoval Sveaborg a chtěl vědět, co se teda děje, nic z toho ale posádku vrtulníku momentálně nezajímalo. Ta se plně soustředila na chlapy v člunech a na to, co to tam kutí s rukama svěšenýma dolů. Jediný, kdo teď na někoho mířil zbraní, byl jejich vlastní kulometčík. MV Sevastopol přestal kličkovat a nabral přímý kurz, jeden z pirátských člunů byl jen pár metrů od boku ruské nákladní lodě a chlap v něm ještě pořád držel žebřík na konci opatřený háky. Druhý člun byl kousek za zádí. V obou plavidlech bylo pět chlapů, bosých, s hubenými pažemi, v tričkách a kraťasech. Pár okamžiků úvah, kdo je teď v silné a kdo v slabé pozici. *„Shoot, shoot the monkeys,“* řval kormidelník z MV Sevastopol.

Jako na domluvený signál oba pirátské čluny najednou vyrazily na plný plyn, až jim po stranách od motorů odskakovala vysoká brázda vody. Ruská nákladní loď se ploužila ve stejném kurzu jako unavený vůl, pirátské čluny uháněly pryč jako kulový blesk.

Pilot se na ně pověsil. Viděl, jak pokaždé, když čluny vjely na vlnu, muži v nich nadskočili, i tak to ale pro vrtulník byla hračka. V tom pocitu, že to je všechno na chviličku jen hra,

se vznášela stopa zahanbeného zadostiučinění. Mezihra mezi tím, kdy piráti střílí na bezbrannou posádku obchodní lodě, a následky, které z toho plynou. Teď se pokoušeli o útěk, ale ten nebyl možný.

„Vypal na ně salvu a uvidíme."

Střelec mezitím už zamířil a zmáčkl spoušť. Kulky dopadly dvacet metrů před první loď a z vody vystříkly bílé spršky. To ale piráty nepřimělo zpomalit. Místo toho druhá loď v řadě, která dosud kopírovala trasu té první, uhnula do strany a širokým obloukem nabrala úplně jiný kurz. Jeden vrtulník, dva čluny, často to končilo přesně takhle, polovičním úlovkem. Pilot se řítil rovně vpřed, ve výšce zhruba sto stop, rovnou za jedinou zbylou lodí. Druhý pilot vysílačkou informoval Sveaborg o tom, co se stalo. Pro pronásledování nepotřebovali další rozkaz nebo instrukce, bylo jasné, o co jde, co ti lidi ve člunu udělali – námořní lupičství nebyla žádná maličkost a na obchodní lodi po sobě nechali těžce zraněného člověka – museli je zastavit za každou cenu.

„Pal."

Druhá série výstřelů dopadla přímo před příď člunu, takže sprška docákla až na palubu. Pár chlapů se skrčilo, jako by to nebyla voda, ale střepy. V jejich sebejistotě se objevila trhlina, rozhodilo je to. „Tak ještě jedna šance." Pilot se k člunu přiblížil ještě o kousek, už je od něj nedělilo ani sto metrů. V tuhle chvíli byl vrtulník v největším ohrožení, protože větší palební sílu měli navzdory všemu piráti: tak čtyři pět kalašnikovů a minimálně jeden granát. Ovšem mocenskou převahu nevyvolával počet zbraní, ale lesklá technika, dunící vrtule a dobře mířené salvy z kulometu. Kdyby se někdo z chlapů v člunu jen natahoval po samopalu, kulometčík by okamžitě vypálil celou salvu rovnou do nitra lodi a velitel by mu k tomu ani nemusel dávat rozkaz. Tak funguje sebeobrana, v ní není prostor na ohledy a chlapi v člunu to dobře věděli. Pokud nebyli úplně sjetí

khatem nebo k smrti vyděšení, většinou se to dalo nějak vyřešit. Jen se s tím museli nejdřív smířit.

Pilot říkal, že mají ještě jednu šanci. Třetí salva byla dlouhá a prošpikovala loď od zádě až po zábradlí. Střílet blíž a nikoho přitom nezranit už nešlo a posádka lodě si nechtěla vykoledovat další palbu. Jen z toho chtěli vyváznout živí, možná se chtěli dostat domů. Loď okamžitě zastavila, houpala se na vlnách a chlapi zvedli ruce. Vrtulník nad nimi začal kroužit. Posádka intenzivně komunikovala přes vysílačku a taky počítala, kolik jim ještě ještě zbývá paliva.

„Jak dlouho?" zeptal se pilot.

„Když nás nepovlečeš rychleji než šedesát uzlů, tak máme šťávu tak na hodinu." Už chvíli sem nejvyšší rychlostí mířila HMS Sveaborg. Piráti v lodi svěsili ruce, houpali se na vlnách a kulometčík je natáčel na kameru. „Teďka vyhodí žebřík," řekl. To taky patřilo k věci. Somálci se pokoušeli zbavit důkazů: žebřík se potopil pod hladinu a střelec to natáčel.

„A teďka zbraně."

Pět bezejmenných mužů v prázdném člunu uprostřed Adenského zálivu.

Vrtulník dál kroužil. Tohle nedělali prvně. Pak ale zapraskala vysílačka – což bylo překvapivé.

„Snowman, Snowman, this is Russian Federation warship, Admiral Čabaněnko."

„Do píči," zařval druhý pilot, když si vyposlechli hlášení. Rusové měli v oblasti pár bitevních lodí, které ale nepodléhaly společnému velení jako všichni ostatní, ti si jeli ve vlastní režii. Nehrozil jim nedostatek zbraní ani vůle a obecně mezi nimi panoval názor, že s Afričany v žabkách a s kalašnikovy je potřeba zacházet bez rukaviček. Admirál Čabaněnko byl ruský torpédoborec, který se sem řítil jako šíp. A fakt, že jeho hlášení zachytili přes VHF vysílačku, znamenal, že nemůže být daleko.

„Snowman, confirm you have the Somali pirates under your control.“ Přízvuk ruských velitelů byl velmi charakteristický, stejně tak rozhodný tón, jakým mluvili.

„Odpověz jim,“ řekl pilot.

„Víš, co budou chtít.“

„Odpověz jim.“

Druhý pilot odpověděl a popsal situaci. Pak se ohlásil Sveaborgu. „Slyšeli jste to?“

„Slyšeli.“

„Co se děje?“ zeptal se Slunga, který zatím seděl vzadu v kabině úplně potichu.

„Probereme to pak,“ řekl pilot.

„Hlavně tu šmejdskou loď pořád natáčej,“ připomněl druhý pilot střelci.

„Confirming your position,“ ozval se Rus.

„Vidí nás na radaru,“ vysvětlil pilot Slungovi a dodal: „Převezmou to,“ dodal rezignovaně.

„Mother, co máme dělat?“ zeptal se druhý pilot Sveaborgu.

„Čekejte,“ odpověděl švédský velitel.

Bylo to zjevné. Rusové komunikovali se švédským velitelstvím prostřednictvím jiného kanálu. Kladli požadavky. Chtěli prosadit své právo. A někde seděl jejich admirál s právníkem ujíždějícím na paragrafech, listovali směrnicemi a dohadovali se o konvencích: ruská obchodní loď napadena v mezinárodních vodách, jeden námořník těžce zraněn. Co je správně, co je špatně, a k tomu politika. A mít krytá záda. Při honbě za piráty šlo spíš o perfektní znalost paragrafů než o bojeschopnost.

Vrtulník kroužil dál a pětice mužů ve člunu netušila, co se na ně chystá. Odněkud sem mířila ruská bitevní loď rychlostí minimálně čtyřicet uzlů za hodinu a její posádka odjišťovala zbraně a chystala granáty.

„Mother volá Snowmana,“ ohlásila se jim švédská bitevní loď, „předejte kontakt.“

Druhý pilot byl chvíli zticha, zpracovával informaci a pak odpověděl: „Mother, právě tady Rusům necháváme pět chlapů, jste si toho vědomí?“

„Nech toho,“ zavrčel na něj pilot přes interkom. Druhý pilot už se k tomu ale vyjádřil a nehodlal se handrkovat dál. Admirál se rozhodl a druhý pilot s tím nemohl nic dělat. Kdo ví, co by sám za sebe udělal on? Samozřejmě že mu to všechno docházelo, ale legát, právník v uniformě, šermoval paragrafy, a i když to admirál dělal s těžkým srdcem, měl krytá záda.

„Předejte kontakt a zdokumentujte to,“ opakoval velitel z HMS Sveaborg.

„To si kurva piš,“ řekl druhý pilot a zahlásil: „Provedu“, pak řekl střelci: „Zalogoval jsi čas rozkazu?“

„Jasně.“

Objevil se ruský torpédoborec, nejdřív jen jako puntík na radaru, pak se vynořil jako tmavě šedý obrys z mlhy. Bitevní loď na otevřeném moři, Rusové chtěli i v jednadvacátém století ukazovat, že mají svaly: obří rozmáchlé antény a hlavně mířící do všech stran. Smrtonosná hvězda.

Průběh událostí se teď nemilosrdně odehrával v režii někoho jiného.

„*Snowman, standby, boarding team is on its way,*“ pronesl hlas, který by si nikdo nepřál jako soudce nad svým osudem. Z torpédoborce spustili dva gumové čluny s posádkou: černé čluny, muži ustrojení celí v černém. Na obrazovce ve vrtulníku zaznamenali mezi muži v pirátské lodi náznaky neklidu, určitě už si všimli torpédoborce a člunů, které k nim mířily. Všech pět pirátů opět zvedlo ruce v prosebném gestu.

„Pořád ještě to točíš?“ zeptal se druhý pilot.

„Jo,“ odpověděl střelec.

„Tak to vypni a dej kameru na místo,“ poručil pilot.

Krytá záda.

Člunům už zbývalo asi jen dvě stě metrů. Pilot udělal otočku,

spustil pirátskou loď a všechno to ostatní z očí a druhý pilot zároveň zahlásil do vysílačky: *„Admiral Čabaněnko, turning over suspected pirates to you.“*

„Affirmed,“ potvrdil soudcovský hlas. *„Good hunting.“*

Pilot se podíval na hodinky. „Zaznamenejte, že jsme jim je předali přesně v nula sedm padesát tři a tou dobou bylo všech pět naživu.“

Ticho ve vrtulníku by se dalo krájet. Velitel logistické jednotky musel pociťovat jakousi nutkavou potřebu morálního zadostiučinění. Víc než deset minut letěli za naprostého ticha a poté se najednou ozval Slunga: „Co se s těmi piráty stane?“

„To nechcete vědět,“ odpověděl pilot.

A zase ticho.

Nic neviděli, záda mají krytá.

3

Jenny by to nikdy neřekla nahlas, ani se nesnažila to pomyšlení zformulovat v duchu, ale Marthu II právě unesli. Na palubě teď bylo sedm pirátů a za lodí vlekli jejich dva čluny. Všude se někdo netrpělivě oháněl zbraněmi, prst neustále na spoušti. První hodinu panovalo mezi piráty vítězné běsnění a zuřivost. Hrabali se, kde se dalo, Jenny vláčeli s sebou a nutili ji otvírat všechny přihrádky a úložné prostory. Chlapy podle všeho poháněla hlavně touha najít něco k jídlu a taky snaha být první, kdo si pro sebe urve nějakou tu drobnou cennost. Cpali se čokoládou, vyházeli obsah skříňky v koupelně, strčili si do kapsy drobný zavírací nožík a nůžky na nehty a už běželi do další kajuty. Sebemenší nedorozumění si vykládali jako vzdor a okamžitě znovu přitiskli Jenny hlaveň zbraně rovnou do obličeje. Nejhorší ale stejně byl ten dusivý pocit bezmoci, pokaždé když někdo z nich zařval na Alexandru a Sebastiana nebo do nich strčil.

V jednom z člunů ležela mrtvola – ten muž, kterého Carl-Adam zastřelil. Jeho zasáhli do ruky a druhým výstřelem mu ve stehně způsobili táhlou tržnou ránu. Teď mohl jen bezbranně ležet, ale při pomyšlení na to, jak to mohlo dopadnout ze všeho nejpravděpodobněji, měl ještě velké štěstí, protože při přestřelce kolem něj dopadla celá série výstřelů. Jenže štěstí se jich drželo jen do jisté chvíle a teď je opustilo. Carl-Adam byl ozbrojený, zastřelil jednoho z jejich řad a teď byl poraženým nepřítelem pirátů. Dostrkali ho do rohu kokpitu. Neustále ho někdo z nich střežil, dohlížel na zajatce, a nemohl se tím pádem účastnit

rabování. A tak byl Carl-Adam vystaven náhodným kopancům, ranám pažbou a nadávání. Snažil se bránit, svá zranění skoro nevnímal, ale brzy byl roh kokpitu, kde ho drželi, celý zacákaný krví, kterou ztratil, když se snažil bránit bití. Kout za chvíli vypadal jako kóje na jatkách.

A zatím autopilot vedl loď přímým kurzem na jih, kam mířili, než se na ně vyřítily pirátské čluny.

Jenny se povedlo děti vysvobodit z jejich kajuty a vodila je po lodi všude s sebou. Dokud je měla u sebe, byla pro ni důležitá jediná věc na světě, a sice aby neviděly, co piráti provádí na palubě s jejich otcem. Když z ní opadl prvotní šok, vířila jí hlavou jedna jediná myšlenka: tohle musím zvládnout úplně sama! Při tom pomyšlení se sice necítila silnější, ale dávala si o to větší pozor.

Brzy se jí do povědomí vryl obličej jednoho z pirátů, měl oči ve tvaru mandlí a pěstěné vousy obarvené henou. Taky raboval ve skříňkách a cpal se jejich zásobami jako ti další, zbraň ale nosil na rameni, a ne před sebou, a ostatní si dávali velký pozor, aby mu nezkřížili cestu. Rozhlížel se kolem sebe takovým způsobem, že se mu Jenny vždycky postavila do výhledu, když se náhodou podíval na Alexandru. A navzdory všeobecnému rabování zakázal ostatním, aby poškodili vysílačku a dotýkali se stolu, kde bylo navigační zařízení.

Když rabování skončilo a pirátů se zmocnila vítězná otupělost, vyšel jejich velitel na palubu. Zrzavé vousy mu na slunci rudě zářily. Jenny chvíli trvalo, než to pochopila. Chlap začal kopat do Carla-Adama jako všichni ostatní, jenže po něm chtěl něco konkrétního. „*Here!*“ zařval, pár vteřin čekal na reakci vězně a pak ho nakopl znovu. „*Here!*“ V tu chvíli si Jenny v jeho ruce všimla přenosné GPS navigace a pochopila.

Pirátům pak ještě pár dní trvalo, než se smířili s tím, že řízení Marthy II plně ovládá Jenny. Ale tehdy, ve chvíli, kdy rudovous kopal do Carla-Adama, se jí povedlo dostat se na palubu a získat

si jeho pozornost. Po posledním demonstrativním kopanci do boku, po němž se Carl-Adam zhroutil na zem, se velitel pirátů obrátil na ni.

„*Here!*“ zopakoval a natáhl k ní ruku s přenosnou navigací. Na displeji byla vidět tečka u somálského pobřeží, kousek jižně od Barcayo.

Jenny zadala do autopilota nový kurz. Loď změnila směr, lehce s ní houpl vítr. Nabrali nový kurz západním směrem a mířili k místu, od kterého by se každý měl raději držet co nejdál. Rudovous ji u celého manévru sledoval a pak si ještě na vlastní navigaci ověřil, že nabrali správný kurz. Pak jí dovolili, aby ošetřila Carla-Adama.

V ruce měl čistý průstřel. Jenny mu z rány vybrala úlomky kostí, vyčistila ji a zavázala. Minimálně jednu kost v ruce měl na padrť. Tržná rána ve stehně byla asi deset centimetrů dlouhá a hluboká, Jenny se co nejlépe snažila ji provizorně obvázat. Ošetřit tak mohutné stehno ale nebylo jednoduché, rána začala zase silně krvácet a Jenny se celá roztřásla bezmocí, nakonec se jí ale povedlo ránu zaškrtit natolik, aby z ní už tolik krve neteklo. Ruce se jí leskly od manželovy krve, na kůži a oblečení jí měla tolik, že cítila kovový odér. Carl-Adam sténal vyčerpáním a sem tam měl nepříjemně nepřítomný pohled. Jenny se mu snažila sundat zakrvácené tričko, ale zarazila se, když viděla, že je manžel plný modřin a na zádech se mu dělá obrovská boule po té první ráně pažbou. Jak dlouho ještě, kolik ještě?

„Budou nás postrádat,“ to byla jeho první slova, která pronesl, když byla Jenny s ošetřením už skoro hotová. Carl-Adam napůl ležel a Jenny ho pohladila po hlavě, snažila se ho utěšit a přiblížit se mu. Myslela si, že manžel mluví o dětech a sebe a ji už předem považuje za mrtvé.

„Já jsem v pořádku,“ řekla a pokusila se o úsměv. Ona na Alexandru a Sebastiana myslela nepřetržitě, zatímco oni byli sami dole ve své kajutě.

Carl-Adam ale našel drobnou naději, které se držel, všiml si obratu na západ a věděl, že míří k somálskému pobřeží. „Odkaz," vysvětil jí slabým hlasem. „Všichni to uvidí."

Na jejich blogu určeném k tomu, aby je přátelé i kdokoli jiný mohl sledovat, se po každé desáté námořní míli automaticky aktualizovala jejich poloha v podobě tečky na mapě. Pravděpodobně už nebudou moct na blog napsat žádné další příspěvky, ale směr jejich plavby bude v přímém rozporu s tím, kam měli v plánu jet, a o tom už na blog psali. „Spustí poplach." Dokonce i ve svém zuboženém stavu se Carl-Adam snažil vyrovnat s tím, co se stalo, díval se na to s odstupem, pokoušel se odpoutat myšlenky od krve a bezvýchodné situace v naději, že některý ze čtenářů jejich blogu si všimne rozporuplných údajů. Jenny nevěděla, co si o tom má myslet. Carl-Adam se pokoušel najít logické řešení jejich situace, ona měla v hlavě jen to, že všichni musí přežít. V podpalubí byly pořád jejich děti, o samotě s minimálně pěticí pirátů.

„Jistě," řekla a políbila Carla-Adama na čelo. „Někdo spustí poplach, najdou nás."

Dny plynuly. Jachta dlouhá šedesát dva stop plula a za ní v těsném závěsu dva čluny. Na navigaci Marthy II i na jejich rodinném blogu se tečka ubírala západním směrem. Mrtvola, kterou nechali v jednom ze člunů zcela bez ochrany, se začala nafukovat. Mezi jachtou a čluny bylo jen pár metrů, a když stál člověk na zádi, jasně viděl obličej mrtvoly s bílými zuby vyceněnými v nepřirozeném šklebu. Zvlášť kolem zraněného ramene kůže začínala měnit barvu a místy praskala. Pokud byl člověk na palubě, nedokázal se ubránit a prostě se na tělo musel podívat, ve slabém vánku byl neustále cítit pach rozkladu.

V podpalubí se Jenny snažila obnovit pořádek, v žádném případě se nehodlala jen tak vzdát. Neustále uklízela podlahu, i když ji vzápětí zase pokryly rozházené věci. Všude se povalovaly papíry

a obaly od jídla. Uklízení záchodů nakonec vzdala a čím dál ostřeji to na nich páchlo močí. Kvůli sobě a v rámci toho, aby před dětmi dál působila důstojně, se snažila o zachování jejich běžného denního pořádku. Každý den ráno vstávali ve stejnou dobu, minimálně jednou denně se snažila něco uvařit a sníst to společně s dětmi, pak různě poklízela a dělala s Alexandrou domácí úkoly. Tyto snahy jí ale neustále někdo mařil, třeba chtěli něco dělat, ale piráti jim to zakázali, mizely jim věci, někdo jim sebral, co si uvařili, ale navzdory tomu se do toho zase znovu pustila. Jennina trpělivost byla to jediné, co jim bránilo, aby se všech zmocnila plíživá rezignace, jedině ona vytvářela ochrannou bariéru: oni jsou tam a my zase tady. Před jejich příchodem nosila neustále jen kraťasy a chodila bosá, teď si nohy halila a vždycky měla boty. Zároveň se musela potýkat s mateřským dilematem: děti, nebo Carl-Adam? Z jejich společné kajuty se tedy stala nemocniční místnost a Jenny teď spala u Alexandry a Sebastiana. Nedovedla si představit, že by je nechávala o samotě, pokud to nebylo nezbytně nutné. Po lodi se ona a děti pohybovaly neustále spolu. A vždycky k večeru se snažila, aby aspoň pár hodin strávili všichni čtyři spolu, i když její zraněný manžel povětšinou spal.

Podruhé se piráti do Carla-Adama pustili, když chtěli, aby loď plula rychleji, rudovous byl netrpělivý, protože vál jen slabý vítr. Zuřili a mlátili Carla-Adama, dokud Jenny nepochopila, co chtějí, a nepustila motor na plný výkon. Nijak se jim nepokusila vysvětlit, že jim za chvíli dojde palivo. Nafta jim vystačila ještě na dva dny, pak piráti chvíli ječeli a rozdávali kopance, ale dál už se museli spokojit jen se slabým větrem. Carl-Adam se mezitím trochu vzpamatoval, ale na nohu se ještě pořád nemohl postavit a ruku měl zlověstně zarudlou. Většinou jen pil vodu a ležel na lehátku, Jenny mu ránu každý den čistila a převazovala. Už jim došly obvazy a museli si vystačit s pruhy natrhaných prostěradel. Když manželovi řekla, aby zkusil pohnout prsty, dokázal jen trochu škubnout palcem.

Alexandra se brzy dopustila nepromyšlené chyby. Jednou odpoledne ji napadlo sednout si k počítači u stolku s navigací, protože chtěla do školy odeslat esej. Navzdory všem turbulencím na palubě pro ni pořád bylo důležité podávat v posledním ročníku druhého stupně co nejlepší výkony. Jenny jí v tom nestihla zabránit a viděl ji rudovous, který moc dobře věděl, co by přes satelitní spojení mohla vyslat do světa. Udeřil na ni, Alex na něj zůstala civět, pak se ozval zvuk facky, Alex na něj něco vztekle zaječela, mezitím se mezi ně vrhla Jenny a rudovous začal zuřivě vytrhávat veškeré kabely z počítače. Spojení bylo přerušeno, na blogu už nebude vidět žádná tečkovaná stopa. Později večer, když byla Jenny s dětmi u manžela, se Carl-Adam ptal, co to bylo za rozruch. Alexandra jen pokrčila rameny a Jenny řekla, že rudovous se rozčílil, protože otevřela nějaké konzervy. Držela ho přitom za ruku a z jeho pohledu jí bylo jasné, že jí Carl-Adam tak docela nevěří.

„Někdo si toho přece všimne, ne?“ řekl.

„Samozřejmě že ano,“ odpověděla. „Někdo nás bude postrádat.“

Lhala před dětmi, sama cítila beznaděj, ale musela neustále vystupovat jako ta, co se drží. Tohle byla chvíle, kdy si Jenny připadala úplně nejosaměleji.

Ostatní piráti říkali rudovousovi Darvíš a Alexandra si na něj po tomhle incidentu dávala zvláštní pozor. Třeba letmo prošla kolem Jenny a šeptla: „Bacha, rudovous je na plech.“ Lahve s alkoholem zmizely z poliček už první den. Nikdy nikdo na vlastní oči neviděl, že by Darvíš pil, ale po setmění se často pohyboval jen s obtížemi a měl mokrá ústa. Občas jen tak začal střílet do tmy, většinou ale jen tiše vysedával na zádi v kokpitu nebo v salonu v podpalubí, seděl s rovnými zády a pozoroval dění kolem sebe úzkými štěrbinami očí.

Pomalá plavba, horko a slabý vánek, kvůli kterému se v podstatě jen plížili vpřed, to všechno si vybralo svou daň. Piráti se

mezi sebou neustále o něčem dohadovali, znovu a znovu obraceli loď vzhůru nohama ve snaze najít ještě něco, co by ukořistili a čím by si ukrátili chvíli. Když Darvíš na někoho ječel nebo zmlátil některého ze svých lidí, nebylo nikdy jasné, jestli rozhodoval nějaký spor nebo jestli to udělal z vlastního popudu. Jednou donutil jednoho z mladších pirátů, ještě napůl kluka, aby proseděl celé odpoledne na přídi bez jakékoli ochrany proti slunci. Odtáhli ho, až když omdlel.

Nakonec už byla ta nafouklá mrtvola ve člunu naprosto nesnesitelná. Tři piráti přelezli do člunu s kapesníky uvázanými kolem nosu a úst a přehodili tělo přes palubu. Jako závaží mu kolem nohou uvázali řetěz, co našli na palubě, ale mrtvola byla tak nafouklá plyny, že plavala po hladině s hlavou a nezraněnou rukou nad vodou. Tělo vypadalo jako prosebník ustrnulý ve volání o pomoc, postupně se od nich vzdalovalo, až nakonec zmizelo v oparu.

Jen v jeden jediný okamžik se Darvíš zatvářil trochu nejistě. To když kolem nich na obzoru prolétl vojenský vrtulník, všichni piráti rychle zamrzli v pohybu a oči všech se upíraly ke stejnému bodu na obloze. Ve vysílačce se ozvalo zapraskání. Darvíš se podíval na reproduktor, jako by z něj mířila zbraň. Zajatí najednou měli šanci. Světlice pro případ nouze, napadlo okamžitě Jenny. Věděla, že všechny leží v přihrádce v kokpitu a jsou nepoškozené. Mohla by, stihla by, měla je skoro na dosah ruky, jen dva kroky by stačily. Jen strhnout obal a zatáhnout. Puf – rudé světlo by stoupalo k nebi. Takový pohled, takový vzdor. Rukou se už už dotýkala poklopu. Ale za jakou cenu, možná by je to stálo život. Ale stejně.

A pak pomyslela na děti, hlavně na Sebastiana. Zaváhala. Zvuk vrtulníku utichl.

Měla tu světlici odpálit. To ji napadlo o dva dny později jako první, když se před přídí Marthy II vynořila pevnina.

4

Uvědomil si, že proti své vůli dýchá se stále větší námahou, i když se vůbec nehýbe. Ještě ho nezaplavila vlna adrenalinu jako ostatní. Za očními víčky ho ale pálila únava, na dnešek se moc dobře nevyspal.

Ernst Grip stál před dveřmi bytu ve stockholmské čtvrti Husby a sledoval vteřinovku na svých hodinkách. Před ním byla skupinka policistů z národní zásahové jednotky, jako obvykle ozbrojená až po zuby. A ke všemu ještě beranidlo, i když tak tomu neříkali. Při poradě někdo navrhoval, že prostě jen vypáčí dveře, jenže ne, prý to musí být *shock and awe*. Použijí pěkně „obří klíč", čemuž se nikdo ani nezasmál, když to řekli, všichni jen věcně přikývli a bylo rozhodnuto. *Shock and awe*. Dva muži, každý po jedné straně dveří, popadli beranidlo za kovové úchyty. Napřáhli se a zaťali prsty v rukavicích v pěst jako přetrénovaní sportovci, kteří se právě chystají odhodit něco hrozně těžkého někam hrozně daleko. V řadě za prvním vojem, v řadě vedle Ernsta Gripa, stáli ti zbylí dva, co byli taky od tajné služby Säpo. To oni tomu veleli, přijali rozkaz a měli zmocnění. Panovala vážná a zároveň exaltovaná nálada, prodchnutá domněnkou, že všichni zde přítomní stojí před něčím rozhodujícím, před něčím důležitým a taky velmi nebezpečným. A Gripovi se to nelíbilo, protože tu stál s pocitem, že se na tomhle všem podílí až moc podezřelých faktorů. Samozřejmě že mimo jiné i strach, ale taky nezastavitelné nadšení, a to ještě předtím, než se do toho vůbec pustili. Co

tady vlastně budou dělat? Podíval se na vteřinovku – padesát pět. Už jen pár vteřin.

Ernst Grip jen zhruba tušil, kdo jsou ti lidi, co s ním teď stojí na schodech. Grip v rámci Säpa působil v oddělení tělesných strážců. Jeden den byl třeba na státní návštěvě v Dubaji a další stál vedle královny na klinice ve Skövde, když tam slavnostně přestřihávala modro-žlutou pásku. Patřit k těm, co pracují pro královskou rodinu, nemělo mezi tělesnými strážci zrovna moc vysoký kredit, na tahle místa posílali i holky těsně po státnicích, které si potřebovaly udělat jméno, nebo postarší chlápky, co už ztratili drive. Skutečnou práci odváděli kluci, kteří doprovázeli ministra zahraničních věcí někam do uprchlického tábora na hranicích se Sýrií, i když veškeré bezpečnostní analýzy hovořily o nejvyšším možném riziku. Někteří kolegové možná měli dojem, že Gripa odsunuli stranou, ale ti, co byli u sboru už dlouho a slyšeli, co se šušká, tušili, proč Gripa přeřadili zrovna na tuhle pozici. V otázce pěstních soubojů měl skvělou pověst. Možná právě proto ho přibrali k téhle domovní prohlídce. On alespoň doufal, že to nesouvisí s ničím jiným.

Byla neděle pozdě odpoledne, po obědě Grip doprovodil královský pár na jakýsi dobročinný koncert v Konserthuset. Pak je odvezl do Drottningholmu a jel na velitelství Säpa do Solny, aby se převlékl z pracovního a mohl zamířit domů.

V budově bylo veměs naprosto mrtvo, pouze na jedné chodbě jely naplno telefony a tiskárny. Grip to ignoroval a jen prošel kolem. Když pak ale seděl sám v šatně, kde duněla ozvěna, nakoukl dovnitř člověk, který nespadal do oddělení tělesných strážců: „Hele, pojď s náma, potřebujem tě!“ A Grip vstal.

Nálada v zasedací místnosti byla rozpolcená, tým zjevně dostával zvenčí víc informací, než s kolika si dovedl poradit. Grip ty lidi neznal ani od vidění, ani jménem. Instrukce byly vytr-

žené z kontextu: „Víš jak, je neděle, nenaženu sem absolutně nikoho a potřebujem minimálně ještě jednoho člověka." Pak se objevily nějaké podepsané papíry. „Tak Šéf schválil, že jdeš s náma." V budově bylo asi dvacet různých šéfů, ale Grip se na nic neptal. Z jeho pohledu to bylo jednoduché: mají málo lidí a potřebují jednoho svalovce navíc. Kromě toho nijak netoužil trávit doma osamělé nedělní odpoledne. „Nemůžem se spolehnout jen na zásahovku." Někdo významně mrkl. Pro začátek razie v bytě, ale pak? Všichni byli tak ve stresu, že se v tom začínali ztrácet. Někdo nepřetržitě mlel něco anglicky do šifrovacího telefonu, většinou jen výkřiky typu *„Yes, yes"* a *„Please say again"*. Postupně se na stole objevovaly zbraně a neprůstřelné vesty a někdo taky na zeď přilepil plánek bytu.

A pak do místnosti napochodovala zásahovka.

Ti už byli v kompletní výstroji a sedli si, policajti ze Säpa na sebe naopak začali výstroj teprve natahovat a přitom se snažili o improvizovanou poradu. Stres a spousta nejasností, jistě, tak už to občas chodí, nestalo se jim to prvně. Ale právě během porady Grip pocítil první vágní vlnu nepříjemného tušení. Mimo jiné kvůli té záležitosti se zámkem. Ani ne tak kvůli tomu beranidlu, jako kvůli všeobecné náladě, že do toho hodlají jít tak zhurta. Šlo o potenciální teroristickou buňku s vazbami na IS, bylo potřeba okamžitě udeřit. Bylo zjevné, že jednají na popud mezinárodních tajných služeb, i když to nikdo neřekl nahlas. Stačil žargon, jaký se používá pokaždé, když je do věci zamíchaný Washington nebo Paříž. Mluvilo se o skrýši zbraní a sebevražedných atentátnících. Švédsko už dlouho kritizovali za to, že je to jen taková díra, která tyhle věci nebere dost vážně. Místo, kde se všem moc věří. Poměry se trochu změnily poté, co se ten chlápek, u něhož si nikdo nepamatuje, jak se vlastně jmenoval, odpálil v Drottninggatan. Nikdy ale na nic velkého nepřišli, většinou hráli druhé housle. A najednou buňka operující ze Švédska. Podle dostupných informací by se tam zrov-

na teď měli nacházet lidi, co v tom všem jedou: peníze, zbraně, bomby. Jako byste měli trumf v pokeru. Překvapí je a přemůžou. „Teď uvidíte, hajzlové!“ Chlapi kolem sršeli nezměrnými ambicemi, a právě kvůli tomu měl Grip pocit, že něco je špatně.

Ještě dvě vteřiny. Grip zmáčkl tlačítko natáčení v jedné z kapes neprůstřelné vesty.

Beranidlo se přesně v danou vteřinu zhouplo dozadu jako nákladní vlak, který se rozjíždí proti hromadě prken… „Teď uvidíte, hajzlové!“

Dveře se rozletěly ve spršce třísek. A šli na to.

V první místnosti byli dva černoši – na poradě někdo říkal, že to jsou Somálci –, třetí se vrhl někam do zadní místnosti, když dovnitř pronikl příval chlapů se zbraněmi. Jeden ze zaskočených černochů zvedl ruku, určitě jen na obranu, a po ráně, kterou dostal, upadl pozadu na podlahu. Ozýval se neustálý křik, toho druhého, co už ležel na břiše na zemi, zaklekli. Grip se rozhlížel po zbraních a amatérských neohrabaných konstrukcích s kabely. Všiml si, že na stole leží hromádka cizích bankovek, a běžel dál. Nezpomalil a ani na chvíli se nezastavil. On a dva další chlapi ze zásahovky mířili do nitra bytu, aby zpacifikovali toho třetího. Před nosem se jim zabouchly dveře ložnice, ale kluci ze zásahovky byli tak rozběhnutí, že je prostě vyrazili. Somálec, jestli tedy byl fakt ze Somálska, se snažil dveře zevnitř držet, a tak ho to odhodilo dál do místnosti. Ti dva ze zásahovky se na něj v tu ránu vrhli. Grip viděl, jak na koberec vystříkla krev. Netušil, jestli chlap řve jen bolestí, nebo stále ještě klade odpor.

„Já to tady dodělám,“ řekl Grip a vrhl se mezi ně. Mezitím už si zastrčil pistoli do pouzdra, ti ostatní dva ještě bojovali jednak s černochem na zemi a jednak s vlastními zbraněmi. Grip byl větší než ti dva, i když měl na sobě jen neprůstřelnou vestu, zatímco kluci ze zásahovky byli vyzbrojení jak na dvoutýdenní demonstraci.

„Vy zkontrolujte koupelnu."

Tam ale nikdo nebude, tím si Grip byl jistý. Měl jen pocit, že teď už toho řvaní a mlácení a kopání bylo dost. Nikdo další už tu není, jen tihle tři, a všechny ruce už mají pod kontrolou. Nikdo už žádnou spoušť nezmáčkne. Policajti ze zásahovky zmizeli. Chlap pod Gripem dost krvácel z nosu, tmavá krev tekla po tmavé pleti, za chvíli už na něj jen valil oči. Grip si s sebou nevzal ani pouta, ale to nebude problém. Jedním trhnutím toho vyhublého kluka postavil na nohy, ruce mu visely podél těla jako rozbitá kyvadla.

Ti dva ze zásahovky vyšli z koupelny, první jen zavrtěl hlavou a už dusali dál. Určitě tu ještě někde bude další ložnice. Grip za sebou stále slyšel křik a dusot – všude kolem probíhala drsná prohlídka. Už jen pár vteřin a i ostatní pochopí, že už našli všechny. Pak se to uklidní. Grip Afričana pevně držel za košili. Na pěst mu kapala krev – aspoň že rukavice si vzal. Druhou rukou Grip popadl ručník přehozený přes židli a dal ho klukovi, aby si mohl utírat krev z nosu. Ten si ručník vzal, ale nic s ním nedělal, jen mu visel z ruky. Grip byl teď v zadní místnosti bytu sám. Zpoza něj se pořád ozýval rámus. Co to tam sakra vyvádějí? Všechno přece probíhalo tak, jak mělo, byli hotoví. Zmocnil se ho pocit osamělosti. Nervózně pokukoval za sebe na obě strany, ale nikdo tam už nebyl. Chlap, kterého držel, lapal po dechu a klepal se. Plíživý nepříjemný pocit. Něco se děje. Grip si chlapa před sebou měřil pohledem, ale ten jen nepřítomně civěl. Kdepak, svět se nedá rozluštit tak snadno. Ty jeho ruce jako sirky a vyděšené oči neříkaly vůbec nic o tom, před čím tady stojí: zlodějíčci, nebo nemilosrdní teroristi? Ale nestačilo by to už? Co to tam ten zbytek sakra dělá? Už jen pár vteřin a uklidní se to.

5

HMS Sveaborg už několik hodin kotvila v Džíbútí, kde měla po dobu své africké expedice základnu. Slunce pomalu zapadalo za obzor, ale stejně ještě nikdo nevycházel ven, pokud tam nepotřeboval něco zařídit. Přístavní stráže navzdory kloboukům s širokou krempou trpěly, na hlídkách se rychle střídaly a neustále pily vodu. Pár námořníků vynášelo z nákladního prostoru pytle s odpadky a házeli je do přistaveného kontejneru. V horku začínaly pytle téměř okamžitě páchnout.

Přístavem velkým jak několik fotbalových hřišť, na jehož koncích byly rozestavěné jeřáby jako kontrolní věže, projela bílá Toyota Land Cruiser. Auto se švédskými armádními značkami zastavilo těsně vedle stanoviště přístavní hlídky. Vystoupil z něj seržant ve stejné pouštní uniformě, jakou na sobě měl i strážný, na rozdíl od něj se ale tvářil podstatně uvolněněji. Jako by celé dny proseděl v klimatizované kanceláři a dobře věděl, že za pár minut zapadne do další takové. Anebo možná navzdory tomu, že to byl Švéd, strávil většinu dospělosti v tomhle podnebí a věděl, o kolik víc všichni ostatní trpí.

„Nazdar," řekl a kývl na strážného, který jen zvedl hlavu, aby ho zpod krempy vůbec uviděl. Seržant obešel auto a otevřel kufr. „Jönssone, koukejte si tentokrát pořádně vyrazit do města. Kdo chce, zažije tam věci." Seržant vytáhl z kufru dvě kovové brašny se zbytky přepravních listů, přes rameno si hodil malou mrazicí tašku a kufr zase zabouchl. „Stačí se nás ty vole zeptat, vy jste furt na moři, ale my z MovConu jsme v jednom

kuse tady. Známe to tu jak svý boty.“ Seržant se zastavil u stolku a zvedl ruce s oběma taškami. „Náhradní díly, přiletělo to dneska ráno, to jste byli ještě na moři.“

Strážný kývl a seržant vykročil po můstku.

Na heliportu stál vrtulník obklopený skupinkou lidí jako pacient na jednotce intenzivní péče. Mezi listy vrtule napnuli plachtu, aby chránila před sluncem. Schovávala se pod ní skupinka chlapů svlečených do půl těla, která na vrtulníku zrovna pracovala. Kolem ležely kusy pláště a technici měli otevřený motor a převodovku. V nitru vrtulníku se hrabalo několik párů rukou.

Když seržant vylezl po posledním můstku, kývl jim všem na pozdrav, ale promluvil na ně, až když došel k nim pod plachtu. „Kde je…?“

„Tady jsem.“ Zpoza dveří do kokpitu vykoukl jeden starší technik. „No páni, ono to přišlo obojí,“ usmál se a převzal si obě tašky opatrněji, než mu je poslíček předával.

Jakmile si pak seržant sundal z ramene mrazicí tašku, řekl technik unaveně: „Dík, ale do toho mě netahejte. To si vyřešte s chlapama.“ Kývl směrem k ostatním, kteří na stroji pracovali.

Dva z nich poodešli k zadnímu rotoru.

„Šest vychlazenejch,“ řekl seržant s úsměvem jako někdo, kdo má odpověď úplně na všechno, „dejte si je, až bude tahle kráska zase v cajku. A pak je tam ještě celá flaška Taliskeru. Chtěli jste Talisker, ne?“

„Jo,“ odpověděl jeden z nich. Podíval se na mrazicí tašku, celé tělo se mu lesklo potem. „Salminen už se nemůže na žádnej plech ani podívat, dlouho už to tady nevydrží, potřebuje trochu vzpruhy.“

„Pivo je na mě, ale ta whisky bude za devět stovek.“

„Devět stovek!“ zavrčel ten druhý tiše a zjevně nespokojeně.

„No heleď, tady seš v Džíbútí.“ Seržant se diskrétně rozhlédl po palubě. Kdyby si jich všiml špatný důstojník, mohli by mít průser.

Nespokojený technik reagoval jen pokrčením ramen. Druhý řekl: „Vypijem to na souši, slibujem."

„Mně je to u prdele."

„A jak to bude s placením?"

„To necháme na jindy. Anebo mě necháte proletět, mýho šéfa jste nechali."

Technici se uchechtli. Všichni věděli, že na to nikdy nedojde.

Pak seržant zase odjel ve své bílé toyotě. Chvíli mu trvalo, než vyjel z přístavu, který tvořila hlavně změť kontejnerů a jiných nákladů čekajících na odvoz. Stály tu řady malých čínských nákladních aut, které v samotném Džibútí nebyly nikdy k vidění, místy se také k nebi tyčily velké sekce nadzemních trubek. Většina přístavních dělníků, kteří byli touhle denní dobou k vidění, pospávala ve stínu s lahví vody vedle sebe.

U vjezdu a výjezdu z přístavu stála uniformovaná hlídka, která chtěla vidět platnou legitimaci i při výjezdu z přístavu. Seržant ani nepootočil hlavu a jen průkaz přitiskl na boční okénko. Na fotce byl hladce oholený a díval se pronikavým pohledem, který jako by zpochybňoval, co fotograf s fotkou hodlá vlastně dělat. Hlídač se musel spokojit s tím, že ho teď viděl jen z profilu, s čepicí, slunečními brýlemi a vousy. S oboustranně nonšalantním přístupem na sebe chlapi jen mávli a seržant odjel.

Vjel na jednu z mála vyasfaltovaných silnic, která vedla městem tvořeným převážně nízkými budovami. I když byly silnice v bídném stavu, měli tady ve městě v oblibě kruhové objezdy, což byl jeden z mála pozůstatků po Francouzích, kteří tady oficiálně veleli jako poslední. Seržant na jednom z nich odbočil, uprostřed objezdu byla vybledlá cedule s namalovanými delfíny, a pokračoval kolem malého zábavního parku, kde v životě neviděl žádnou z atrakcí v provozu. Čtvrť byla směsí prázdných pozemků plných odpadků, malých dílen a nájemních domů obehnaných zdí. Odevšad vykukovali toulaví psi. Pak zahnul

na živější ulici s většími obchody a reklamami namalovanými na fasádách domů, na vlastním sloupu se tu skvěl i obří plakát s doširoka se usmívajícím prezidentem, slogan hlásal, jaké pokroky země pod jeho vedením udělala. Po obou stranách silnice chodili lidé a zhruba každých deset metrů stál stánek s pytlovou střechou, která ho chránila proti slunci. Stejná pytlovina střežila i zboží vyložené na stánku. U stánků prodávaly výhradně ženy a zbožím byl jedině khat. Listy musely být čerstvé, aby si udržely svůj omamný účinek, proto měly stánky střechy a proto bylo zboží zabaleno do vlhké látky. Ženy zahájily prodej až dlouho po jedné hodině odpoledne a prodavači z vedlejších obchodů stáli při čekání na zákazníky ve dveřích a žvýkali listy khatu. Celý národ byl na dobré cestě pohroužit se do svého každodenního opojení.

Když budovy prořídly a asfalt přešel ve štěrk, přidal seržant plyn. Minul pár cedulí, které varovaly před vstupem do vojenského výcvikového prostoru, ujel několik dalších kilometrů, aniž potkal živého člověka, a nakonec zastavil na štěrkovém prostranství.

I tady už na seržanta čekali. „Do prdele, Hanssone, čekáme tady na vás už půl hodiny," řekl mu jeho poručík Slunga, když seržant vystoupil.

„Musel jsem odvézt věci na vrtulník, co přišly," odpověděl seržant nenuceně.

„A nic jiného jste na Sveaborg nevezl?"

„A co jinýho?"

Slunga se na Hanssona nedůvěřivě zadíval. Za poručíkem už stály dva bílé land cruisery a jeden menší autobus. Asi šest Švédů ve stejných pouštních uniformách a zhruba stejně tolik džibutských civilistů. Kolem prostranství rostlo pár nízkých keřů, jinak všude jen samé kamení a prach. Ostatní zrovna vystoupili, někteří jen tak postávali, jiní žertovali, pár vojáků Džibuťanům ukazovalo svou výstroj.

„No tak se do toho dáme?“ zeptal se Hansson a hodil si přes rameno svou pušku AK 5.

Předák Džibuťanů, pan Nazír, se tvářil starostlivě, něco říkal Slungovi, ale díval se přitom na Hanssona. *„I really don't think we should, maybe tomorrow.“*

Slunga zaváhal. „Hele, prostě jedeme podle plánu,“ řekl Hansson a vykročil. Celá parta vyrazila za ním, muži mezi sebou mluvili střídavě anglicky, švédsky a somálsky. Pár mladších Džibuťanů se bavilo nahlas, plivali kolem sebe lístky khatu a živě se zajímali o zbraně, které je nechali někteří vojáci nést.

„Fakt do toho jdeme?“ zeptal se jeden z vojáků, jenž si svou zbraň nesl sám. „Přece jsme měli jednu jedinou podmínku a Nazír slíbil, že nikdo nebude…“

Slunga ho slyšel, obrátil se k předákovi a řekl:

„Nazír, you promised us. Why?“

Muž se pomalu rozmáchl rukama, jako by tiše prosil o pochopení své neschopnosti. Očividně Švédům slíbil, že nikdo nebude pod vlivem drogy, sám v každém případě nic nežvýkal, většina ostatních si ale do pusy beze studu strčila kuličku z listů a zuby se jim zelenaly šťávou. *„Please,“* řekl, *„tomorrow instead, but before lunch like we agreed.“* Nejen Džibuťani nedodrželi slovo. Slunga neodpověděl, místo toho zrychlil a předáka o kus předešel.

„Ať jdou do prdele,“ zamumlal jeden z vojáků. Jeden z Džibuťanů se zastavil, pózoval se zbraní a jiný ho fotil mobilem. *„Great, great,“* zařval na ně jeden Švéd. „Vidíš, jaká je to tady parta dementů,“ pošeptal jiný třetímu. Pocit sounáležitosti byl hraný, zrcadlil se jen v angličtině.

Jeden ze Švédů se zastavil.

„Tak pojď, co se ti do prdele nelíbí?“ zeptal se ho někdo další.

„Žádný zasraný mobily. Já se nehodlám při něčem takovým nechat vyfotit. Řekněte jim to!“

Jeden z Afričanů si lehl na zem do prachu, nasadil hraně re-

zignovaný výraz, jiný stál rozkročený nad ním, mířil na něj nenabitým samopalem a dělal „ta-ta-ta“, zatímco kamarád sebou na zemi škubal. Pan Nazír se je snažil zastavit a zjevně se cítil ponížený tím, že ho vlastní lidi přestali poslouchat. Jako první šel jiný černoch, který si svůj samopal strčil do rozkroku jako obří penis, dorážel jím na ostatní a kamarádi se mu smáli a hlasitě ho povzbuzovali a fotili si ho.

Jeden švédský poddůstojník se je snažil umravňovat, ale nakonec musel zařvat Hansson a poté zmizely ze scény aspoň mobily.

To bylo zhruba ve chvíli, kdy došli na střelnici. Vykoukla na ně zpoza vrcholku kopce, opuštěná a placatá, na jejím druhém konci byl navršený jen nízký provizorní val.

„Z tohohle budeme mít průser jak mraky.“

„V klidu. Vždyť tady široko daleko nikdo není.“

„It's damn hot, no?“ snažil se jeden z vojáků klidnit atmosféru před tím, co se chystalo.

Odpověděli mu jen pokrčením ramen a pár Afričanů se na něj sjetě podívalo. *„Bullets, you have the bullets?“*

6

Kluk, kterého Ernst Grip držel za košili, se začínal trochu vzpamatovávat. Neřekl ani slovo, tak daleko ještě nedospěl, ale aspoň si osušil nos a zadíval se na krev na ručníku. Pak si tiše odkašlal, jako by minimálně sám před sebou chtěl nabýt zpátky své důstojnosti, a podíval se na Gripa. Jako by mu tím říkal, že je připravený, že můžou jít a že trpělivě očekává, co se na něj chystá. Zpod klenutého obočí se na svět dívaly dvě posmutnělé oči.

Odněkud z bytu se ozvalo „V pohodě!“ a Grip se zrovna chystal i s klukem odejít, když se do místnosti přiřítili ti dva od Säpa. Každý z nich s sebou vláčel jednoho domnělého teroristu, z nichž oba měli ruce v poutech. První z nich se tvářil spíš vyděšeně a klopýtal, druhý šel rovně a při každém kroku vztekle a vzdorovitě dupl. Střídavě si upřeně prohlížel Gripa a muže, který ho vedl.

Imponující, pomyslel si Grip, navzdory veškeré převaze, které čelí, je schopen to takhle ustát. Kvůli tomu ale neměl důvod uhýbat pohledem. Ve stejnou chvíli kluk, kterého držel on, znervózněl, začal se kroutit a něco mumlat, jako by výraz toho druhého vyzýval k nějakému odporu. Grip s ním zatřásl a kluk se uklidnil.

Co tady s těmi dvěma chtějí dělat? Gripa to zmátlo. „Co jste našli?“ zeptal se.

„Potřebujem toho víc,“ odpověděl jeden z chlapů od Säpa, aniž se na Gripa podíval. Všichni policajti ze zásahové jednot-

ky byli někde jinde. Grip to nejdřív vůbec nechápal. Ve vzduchu jako by se vznášela nějaká dohoda, kterou mnohem lépe chápali ti tři zadržení. Gripa se zmocnil velmi nepříjemný pocit už jen z toho, jak jeden z nich zakňučel. Zcela automaticky sevřel košili toho kluka ještě pevněji. Jeden z jeho kolegů otevřel dveře do koupelny a ten vyděšený zajatec se vrhl za postel, aby se od nich dostal co nejdál. Lehl si na záda a kopal, než ho zase chytili. Pak už jen vzlykal a žadonil o slitování. Chtěli ho dostat dovnitř, něco tam s ním provádět, ale ten chlap od Säpa ho neutáhl sám, a tak druhý kolega musel pustit vzdorovitého Somálce a popadnout toho vyděšeného za nohy. V tu chvíli se černoch, kterého právě pustil, nachystal ke kopu. Ernst Grip si všiml přesně včas, jak černoch o krok ustoupil a napřáhl nohu ke kopu, který by kolegu zasáhl rovnou do boku. Ale síla úderu se spojila s razancí Gripova kopu přesně ve chvíli, kdy měla zasáhnout cíl. Nebyla to nijak čistá trefa, ale stejně zasáhla černocha rovnou do břicha. Policajt, kterému byl kop určený, si něčeho všiml a otočil se. Za ním na zemi ležel zkroucený chlap a se sténáním namáhavě dýchal, rukama v poutech se křečovitě snažil držet si břicho.

„Serte na to," řekl Grip. „Co jako hodláte…?"

„Hlídej ty dva."

Chlapa, který se pokusil schovat za postel, odvlekli do koupelny. Než se zabouchly dveře, viděl ještě Grip, jak policajti roztáčí kohoutky u vany. Za chvíli se zpoza dveří ozval vyděšený řev.

Grip v ložnici osaměl s dvěma chlapy, jeden krvácel a druhý se kroutil na zemi. Nalákali ho sem. Věděli, že je loajální. Ze zásahovky se tady neobjevila ani noha, těm řekli, ať zůstanou, kde jsou, ať hledají a zajišťují stopy. Tím pádem neměli žádné svědky, nebo aspoň ne takové, kteří nejsou na dvě stě procent loajální. Tak to bylo. Nashromáždila se v nich nevybitá energie, když nedošlo na totální konfrontaci. V bytě nejspíš nenašli

nic použitelného, až na nějaké peníze a pár mobilů, které jim k ničemu nebyly. Ale ještě měli tyhle tři, teroristy napojené na Islámský stát, tak. Tipy, tajné služby, stovky čísel mobilních telefonů, odposlouchané telefonáty, sledované a postupně ztracené převody. Američani, Francouzi, nebo kdo jim ten tip dal, ti to přece musí vědět. Ukázali na tyhle tři a Švédové to berou vážně. Musí. Nemůžou zase jednou odejít s prázdnýma rukama.

A Ernst Grip, tělesný strážce, který se stará o své a výměnou se nikdo nestará o něj – ví se o něm ale, že se umí skvěle prát –, tak ten bude hlídat venku. Takový jako on přece nikomu neřekne, že to kluci vzali trochu víc zostra. Dva kolegové, oba s podstatně vlivnějšími známými z chodeb tajné policie, byli prostě moc soustředění na to, že musí něco najít, a viděli příležitost. Grip dokázal jen předvídat, že ten Somálec se chystá kopnout, nic jiného. Až do chvíle, kdy za těmi třemi zapadly dveře od koupelny.

Ten krvácející kluk nervózně podupával v Gripově sevření, chlap na podlaze se na něj díval. Ještě pořád lapal po dechu a v očích se mu zračila rezignace. Všichni na celém světě věděli, co znamená, když se potká bezejmenný polda, spoutaný chlap a vana plná vody. Zpoza dveří bylo pořád slyšet, jak teče voda a jejich kamarád ječí jako o život.

„Utři si to," bylo jediné, na co se Grip zmohl, a zase podal tomu klukovi ručník. Ten si ho nevzal, vůbec se na něj nepodíval, jen opatrně držel v obou dlaních Gripovu pěst a díval se na něj tím svým věčně posmutnělým pohledem. Řekl něco cizí řečí, znělo to jako výzva. Grip se na něj nedíval, nedíval se na nic. Veškerou pozornost upínal na jekot za dveřmi. Křik, různé hlasy, nepoznával ani jazyk, šplouchání a rány do zdi.

V Gripovi pulzoval adrenalin a celé nitro se bouřilo proti tomu, co se to děje. Měli mezi sebou nečistou dohodu o tom, že jeho svaly a loajalita udrží všechno a všechny přede dveřmi. To on za to měl nést morální odpovědnost, ne ti v koupelně,

ale on se toho prostě nehodlal účastnit jako ti tam uvnitř. Ne tohohle všeho, ne toho křiku, šplouchání.

„Nechte toho," zařval a kopl do dveří od koupelny. „Okamžitě!"

Po pár vteřinách se rozhostilo ticho. Grip si všiml, jak se na něj ten krvácející kluk prosebně dívá, a ucítil jeho dlaně na své ruce. Za dveřmi od koupelny teď bylo naprosté ticho. Chlap na zemi se pohupoval sem a tam a vrtěl hlavou, vypadalo to, že brečí. Ten, kterého Grip držel, polkl a něco řekl, znělo to jako jméno. Grip se na něj podíval, ale ani přes veškerou snahu mu nerozuměl. „Co že jsi to říkal?"

Z koupelny se zase ozvalo cákání vody.

Krvácející Somálec pořád svíral Gripovu ruku a snažil se ho přitáhnout k sobě, šeptem zopakoval, co řekl, a pokračoval lámanou švédštinou: „To je on, co chcete."

Měl vyděšený pohled, bylo mu jasné, že je řada na něm.

„To vy chcete jeho."

Grip zvedl nohu. „To už by stačilo," zařval a kopl tak silně, že celá bota prošla dveřmi a zámek povolil.

7

Když zazněl první výstřel, spousta chlapů spustila nadšený jekot. Kulka zasáhla val, od nějž na vteřinku vystoupal obláček prachu jako vykřičník, než zase klesl k zemi. Vzduch se ani nepohnul, kolem střelce se ještě dlouho vznášel pach střelného prachu, a jediné stíny, které se v záři slunce objevily, vrhali muži čekající na střelbu a kartonové figury u valu. Na zemi se ze všech stínů stávaly lidské postavy, terče měly tvary postupujících vojáků.

Jeden ze švédských vojáků se snažil uspořádat něco jako poradu, více méně ze sebe jen z povinnosti vychrlil, jak se jmenují jednotlivé části zbraně, jak se zbraň drží a co znamená jaký rozkaz. Nutný rituál. Pár Džibuťanů jeho výklad se zájmem sledovalo – dostávalo se jim užitečných informací o zbraních –, soustředění jim ale znemožňovali ostatní, kteří při přednášce vyrušovali. Takže i ti, které to zajímalo, ztratili zájem, a Švéd se překotně snažil výklad ukončit. To on pak na ukázku vystřelil a taky jim ukázal, jak se do zbraně dávají náboje a jak se samopal zajistí. Poté co se podíval do hlavně, s cvaknutím vrátil na místo závěr a nastavil zbraň do zajištěné polohy, zopakoval: *„Very important, don't forget."*

Džibuťani už byli natěšení, nutná předehra byla u konce. Někteří Švédi na ně pohlíželi s nelibostí, a tak se raději rozdělili do několika menších skupinek. Nikdo toho moc nenamluvil, někteří strkali náboje do prázdných zásobníků, jiní se zase od ostatních odvrátili a se vzdorným výrazem pili vodu.

„Fajn, takže na každou zbraň bude dohlížet aspoň jeden z nás," řekl seržant Hansson hlasitě, aby se vůbec něco začalo dít.

„Tak začneme už konečně?"

„Jo, začínáme!" Hansson neurvale strčil do zad vojáka, který se zeptal, aby ho přiměl k pohybu.

Poté se i někteří další pustili do práce a brzy už se všichni věnovali zbraním, předváděli je Džibuťanům a odevšad se ozývalo cvakání, se kterým posouvali závěr dopředu a dozadu. Zastrkávali dovnitř zásobníky a nakonec vždycky ťukli do hlavně. Nikdo už moc nerámusil. Černoši si zkoušeli postoj, tiskli si zbraň k rameni. Pomocné ruce je vzaly za druhé rameno a bok, takže se prsa pootočila a noha vzadu narovnala, aby poskytovala dostatečnou oporu k vyrovnávání zpětného rázu. „Nikdo nevystřelí, dokud nevydám rozkaz!" křičel poddůstojník, který vedl instruktáž. Poručík Slunga stál vedle pana Nazíra a snažil se ho přemluvit, ať si to taky zkusí, sáhne si na zbraň, párkrát si vystřelí. Přece se zase tolik nestane, když si to zkusí, trochu se pobaví? Pan Nazír kývl a usmál se, stejně se ale měl na pozoru a ani o krok se nehnul z místa. Slunga na něj zavrčel, ale pan Nazír dělal, že ho neslyší.

„Do prdele hlídej si ho!" zařval někdo, když jeden z černochů začal mávat hlavní na všechny strany.

„*Please, only point forward!*"

Ozval se výstřel a všichni nadskočili. Střelec se zasmál.

„Kurva drát!"

„Co jsem říkal?"

Švédové si rychle vyměnili pohledy, jak ti nervózní, tak ti, kteří k akci přistupovali s nadhledem, ve skupině stále panovala atmosféra jen chabě zvládané kontroly. Hansson se protáhl, podíval se na Slungu a zamračil se. Pak řekl: „Nechte je, ať si zastřílí."

A tak začala střelba. Nejdřív zuřivá palba, při níž kulky dopadaly do valu a na zem mezi střelce lítaly prázdné obaly od

patron. Kdo neměl zbraň, zacpával si uši. Ve vzduchu se vznášel ostrý zápach pálícího se střelného prachu, zvířený prach a kovové částečky.

Postupně intenzita trochu opadala, i když nad střelnicí dál zněla neustálá palba. Někdo se chtěl něco naučit, jiný si jen tak zastřílet. Od terčů stáli jen třicet metrů a stejně spousta střel dopadla na zem před val.

„*Did I hit?*"

„*Not even close.*"

Pak se situace zklidnila. Nejnadšenější střelci už měli prázdné zásobníky, a tak ještě párkrát nedůvěřivě stiskli spoušť, než zbraň spustili hlavní k zemi. Poddůstojník, který střelbu řídil, se snažil něco říct, neustále ho ale přerušovaly výstřely těch, kterým ještě zbývaly náboje. Pár lidí sebou ještě pořád vyděšeně cukalo, jakmile padl výstřel.

Dlouho pak bylo ticho. V některých terčích byly vidět světlé dírky v místech, kde se střelec trefil.

„Označíme to?" zeptal se jeden voják.

„No jasně že jo," na to Hansson.

„V tom našem terči není ani jedinej zásah," řekl jiný voják. „No chápete to?"

„Asi máš křivej klacek," snažil se někdo o vtip. Bez reakce.

„Tak fajn," řekl poddůstojník. „Všechny zbraně na zem, jdeme k terčům."

Skoro všichni se šli podívat a zalepit dírky po zásazích, jen pár střelců zůstalo na místě, protože na to neměli sílu nebo chuť.

Při dalším kole střelby už bylo tempo pomalejší. Většina Džibuťanů byla ještě pořád nadšená, jenže khat a horko si vybraly svou daň. Panoval mírný chaos, sem tam někdo vystřelil, a jednomu střelci se zničehonic povedlo přepnout zbraň do automatického režimu a vystřílet celý zásobník. Jeden Švéd sebou cukl a chytil se za hlavu, ostatní se jen podívali na hodinky.

V ten moment to mohlo stačit.

Ale Hansson měl větší ambice. „Znovu to označíme a pak si dáme poslední kolo. Ještě nám nějaké náboje zbývají, ne?“ Nikdo mu neodpověděl. Pan Nazír se podíval na Slungu, tiše ho prosil, ať už to ukončí. Tentokrát dělal nechápavého Slunga.

„Tak fajn,“ řekl Hansson. „Ještě jednou.“

„Všechny zbraně na zem,“ připomněl poddůstojník.

Tentokrát šla k terčům slabá polovina mužstva. Jeden z Afričanů se zeširoka usmál a ukazoval na svůj terč. Všechny střely vedl do prsou útočícího vojáka. Nadšeně něco zahulákal somálsky. „*Rambo-man!*“ zařval na něj někdo.

„Tak je to s nima vždycky,“ řekl jeden Švéd. „Když se jim chce, tak to jde.“

„No jak kterejm,“ řekl někdo jiný.

„Tak to zalepte.“

„Já už se na to brzy vyseru, dal bych si pivo.“

„Lep!“

Muži se rozešli a začali díry po kulkách zalepovat černou páskou.

Rána.

Všichni na střelnici sebou cukli a začali se vyděšeně rozhlížet, i ti, kteří se až doteď jen poflakovali a postávali u zbraní. Po vteřince zmatení všem došlo, že to byl opravdu výstřel.

„Ne!“ vykřikl někdo.

V odpoledním slunci jeden z mužů už neměl stín.

Poručík Per-Erik Slunga ležel nehybně na břiše. Suchý písek vsakoval krev, která mu tekla z hlavy.

8

Ernsta Gripa se při pouhém pohledu na postel zmocňovala hrůza. Večer si už ani nešel lehnout, i když si svatosvatě sliboval, že půjde spát v rozumnou hodinu. Jakmile se ta chvíle ale blížila, začínalo se v něm všechno svírat, nebo zůstal v posteli jen tak sedět. A najednou byly víc než dvě hodiny v noci, čas mezitím jako by odvál vítr. Šup a byl pryč. Tak to šlo večer za večerem. A další den šel do práce maximálně po čtyřech pěti hodinách spánku. Ke konci takového týdne už ani pořádně nevnímal, všechno měl jako v mlze, nemohl jíst a často ho bolela hlava. Život jako by se odehrával za tlustým sklem, které ho obklopovalo. A tak to šlo už rok.

Přesněji řečeno od pátého června loňského roku. Ten den v jedenáct hodin večer zemřel Benjamin Hayden. Kolem jedenácté, je těžké určit, který nádech je poslední, když dotyčný už téměř nedýchá. Benjamin, kterému Grip nikdy neřekl jinak než Ben. V místnosti byli jen oni dva. Grip u něj tehdy naposledy vysedával dva dny v kuse. Hodinu za hodinou jím zmítala touha smět si Bena ponechat a naděje, že už to někdy musí skončit. Hodiny tichých slz, utěšlivých slov – určených jak umírajícímu, tak sobě samému – a drobných přiznání a proseb o odpuštění za nespravedlnosti, které mezi nimi zůstaly a teď ho kvůli nim hryzalo svědomí. Od Bena na oplátku přicházely sotva patrné nádechy a výdechy. Už několik měsíců Ben vypadal jako vysušená tisíciletá mumie. Sledovat ten úpadek a čichat mrtvolné výpary bylo pro Gripa těžké. V posledních týdnech, když pár-

krát viděl i to, co se skrývalo pod peřinou, utrpěl těžký šok. Nešlo jen o to, že ho napadaly myšlenky o mrtvolách, smrt jako by byla hmotně přítomná. Na Benově rozkládajícím se těle jako by viděl vlastní neschopnost. Nedokázal udělat vůbec nic, aby se to začalo ubírat jiným směrem. Smrt zvítězí a už teď mu to říkala. Pocitem bezmoci? Bezmocí přitom Ernst Grip pohrdal jak u sebe, tak u všech ostatních. Nenáviděl octnout se v pozici oběti a tady byly oběti hned dvě. Když na to myslel, namlouval si, že si chce Bena pamatovat takového, jaký býval, a vydával to za platnou omluvu pro to, že se dívá stranou, když někdo odkryl peřinu a odhalil tělo. A stejně se styděl, když tam seděl s odvráceným pohledem.

Ještě pořád byly v Benovi známky života: teplá ruka, krátké mžouravé pohledy, které se občas vynořily z mlhy umírání. Dokud byl schopen dívat se, díval se na Gripa, díval se Ernstu Gripovi rovnou do očí. Prožili spolu sedm let, sedm let, které byly celé více či méně poznamenány Benovou nemocí. Ben patřil ke skupině gayů, které v roce 1996 během pár dramatických měsíců zachránil vynález bromové léčebné kůry. Jenže když se k němu léky dostaly, nemoc už do jeho nitra vyryla příliš mnoho hlubokých vrásek. Virus nebyl poražen, závěrečný pád byl jen o něco mírnější. V posledním roce ho mnohokrát hospitalizovali, nejdřív vždycky jen na pár dní, ale ke konci už v jejich bytě v Chelsea strávil tak maximálně prodloužený víkend. Od štěstí ze společného života přešli v hraní rolí ve chvíli, kdy jejich společný život spěl ke konci. Jeden umíral, druhý přihlížel – a ten měl na starosti všechno, co souviselo se životem. Grip pendloval mezi Stockholmem a New Yorkem jako jojo. Potácel se mezi touhou starat se o Bena a být s ním a potřebou brát veškerou práci navíc, aby vydělal na účty od doktorů, které s sebou umírající milenec na Manhattanu přinášel. Protože ačkoli to nemělo smysl, Ben péči vyžadoval, neustále chtěl mít nablízku lékaře. Trpěl panickou hrůzou ze smrti, a právě ta ho

tak dlouho udržovala při životě. Proud účtů za doktory ale nebyl jediným důvodem. Grip nejezdil do Stockholmu jen kvůli povinnostem a penězům, jezdil tam i proto, aby mohl trochu dýchat. Aby nemusel pořád žít jen pro někoho jiného, neustále někoho ošetřovat a dávat na něj pozor, aby mohl být chvíli o samotě a sám sebou. Chtěl pracovat, být užitečný. Poslouchat lidi, jak se smějí pitomým vtipům, moct se naštvat, aniž by se musel z ohleduplnosti krotit. Toužil po dojmech z pracovního dne, díky nimž ho jeho vlastní tíživé myšlenky nedohnaly. Chtěl cítit vágní uspokojení z toho, že když nechával auto v garáži Säpa a výstroj v kanceláři, uvědomil si, že na Bena a všechno okolo nepomyslel od chvíle, kdy ráno dorazil do práce. Ke konci už byl ale Ben moc zesláblý a Grip nemohl pracovat ani si půjčit další peníze.

V New Yorku existoval pro takové jako Ben hospic, měl sice dobrou pověst, ale příliš jednoduše zařízené pokoje. Zařízení bylo financováno z dobrovolných příspěvků a v podstatě nabízelo péči na posledních pár dní a dávky morfia. Poté co se tam Ben přemístil, on i Ernst zápasili s představou, že tyto čtyři zdi jsou poslední pokoj, který spolu kdy budou sdílet. Několikrát se Ben dal do křiku a jeho záchvat vyústil ve vyděšený pláč a výčitky. Zaměstnanci pak utěšlivě říkali, že umírající neuvažuje jasně. Ale Grip to věděl lépe než oni.

Několikrát ke konci se jim ale přece jen povedlo popovídat si o dobrých časech, které spolu zažili, tak nějak se shodli na tom, co patří k jejich nejhezčím vzpomínkám. Jak párkrát jeli do Cape Cod a v domě u moře, který si pronajali, byl krb. Nebo kavárna ve Whitney Museum, kam spolu zašli a kde se dali dohromady. To byly světlé body jejich existence, protože když pak Benovi dali morfium proti bolesti, nebyl schopný udržet myšlenku a konverzovat. A Gripovi zbylo jen těch pár posledních umžouraných pohledů, a i těch bylo ke konci čím dál míň. Jako tichý tón, který odeznívá. Kdy se odmlčí docela? Čím dál